

Salezijanski vestnik

5

2011

www.donbosko.si

september-oktober

Glasiło za salezijansko društvo in puščatejše don Boska ~ letnik LXXXIV ~ skupna številka 573

9 770353 1047007

{ vsebina }

SALEZIJANSKI VESTNIK
Glasilo za salezijansko družino
in prijatelje don Boska

Številka 5 | skupna številka 573
Leto 2011 | letnik 84
ISSN 0353-0477
dvomesečnik

UREDNIK
Marjan Lamovšek

UREJA UREDNIŠKI ODBOR
Janez Potočnik, Ivan Turk,
s. Marija Imperi, Janez Krnc,
Marko Košnik

LEKTORIRANJE
Jerneja Kovšca

GRAFIČNA ZASNOVA
mati design

RAČUNALNIŠKI PRELOM
Salve d.o.o., Patricija Belak

DISTRIBUCIJA IN STIKI
Janez Potočnik

IZDAJATELJ
Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ZALOŽBA
Salve d.o.o. Ljubljana

TISK
Tiskarna Pleško

Salezijanski vestnik je leta 1877
ustanovil sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku je začel
izhajati leta 1904.
Danes SV po svetu izhaja v 57
izdajah, v 29 jezikih in v 131
državah.

Darove za vzdrževanje
Salezijanskega vestnika in za druge
namene lahko nakažete
na račun.

Salezijanci | Rakovniška 6
1000 Ljubljana

SI56 2420 0900 4141 717
sklic 00 06

NASLOV UREDNIŠTVA
Salezijanski vestnik
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

telefon: 01/42.73.028
e-pošta: vestnik@salve.si
splet: www.donbosko.si

Foto naslovnica: © SMP

POGLED NA SALEZIJANSKI SVET
SALEZIJANSKI POGLED NA SVET

september-oktober

4	KOLUMNA
Na pragu pričakovanj	14	OSEBOST
Avgust Hlond
6	HMP
S hvaležnostjo,
veseljem in upanjem	16	NA STRANI MLADIH
Lepo poletje
8	SALEZIJANSKA DRUŽINA
ZMP	20	MAJCEN
Končno za misijonskim
klicem
10	DRUŽINA
Gospod izpolni svoje
obljube	22	MARIBOR
Z Bogom začni vsako delo

24 ZGODILO SE JE
Maturitetni uspehi
Praznik zaobljub pri
sestrah HMP
Praznovanje jubilejev
salezijancev
Pot k sv. Jakobu
kompostelskemu

31 PREPROSTE BESEDE
Papirnati zmaj

Blagoslovljen, ki prihaja

Spoštovani don Boskovi in salezijanski prijatelji! Približujemo se dvestoletnici rojstva očeta in učitelja mladine, svetega Janeza Boska (1815–1888). Od nje nas ločijo še dobra tri leta. In znamenja kažejo, da bi res mogla biti dobra: za Božjo, sveto stvar in za njegovo kraljestvo med ljudmi. Ni to izzivalna govorica spričo opotekajočega moralnega in gmotnega stanja v naši družbeni skupnosti in v drugih delih sveta? Zanesljivo, saj nas Božji nauk uči, da je dobremu in zlu dano sobivati do konca sveta, a da je dobro močnejše od hudega. Jezus, dobri pastir, je uresničil odrešitev. Njegova ljubezen zmaguje nad hudobijo in smrtjo. Njegovo ime pomeni: Bog rešuje in je nedvoumno na naši strani.

V svetem Janezu Bosku se je Jezusova ljubezen do mladih znova utelesila. Ko je don Bosko proti koncu življenja obiskal Južno Francijo, so ljudje vzklikali, da je oživilni Vincencij Pavelski in da je po njem Bog znova stopil na zemljo. Pretirano? A njegovo poslanstvo se resnično nadaljuje po njem, njegovih duhovnih sinovih in drugih skupinah salezijanske družine.

Meseca avgusta je nastopila svojo službo nova inšpektorica sester hčera Marije Pomočnice pri nas, s. Damjana Tramte. Prsrčno jo pozdravljamo in ji voščimo obilo Božjega blagoslova v odgovorni službi. Tudi zanjo velja zgornji naslov. Meseca septembra pa nas bo obiskal deveti naslednik svetega Janeza Boska, gospod Pascual Chávez. Zares, blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem! On je živo znamenje don Boskove ljubezni do mladih danes, ki jo želimo izžarevati tudi člani salezijanske družine.

Za to pa so potrebne pozitivne vzgojne ponudbe in sredstva v našem prostoru in času. Da bi jih mogli uresničevati, smo po Božji dobroti in previdnosti ob 25-letnici župnije svetega Janeza Boska v Mariboru, ki doslej domuje v preprosti hiši, mogli začeti z gradbenimi deli za pastoralni center in pripadajočo cerkev, posvečeno očetu in učitelju mladine. Gradili bomo po fazah; bo cerkev mogoče postaviti za dvestoletnico njegovega rojstva? V ta namen naj služi *Ustanova Sklad Janeza Boska* za zbiranje sredstev. Deveti don Boskov naslednik bo 16. septembra ob 18. uri vodil prvo sveto daritev na odprtem gradbišču ob Ulici proletarskih brigad. Skupaj z njim bomo molili za obilen Božji blagoslov nad tem krajem in mestom Mariborom ter nad vsemi njegovimi prebivalci. Na blagoslovitev začetka gradbenih del Don Boskovega centra Maribor vas prsrčno vabi

dr. Alojzij Slavko Snoj inšpektor

Na pragu pričakovanj

PRVI ŠOLSKI DNEVI SO ZA NAMI. K SREČI navadno minejo brez velikih pretresov. Za tiste, ki prvič stopajo preko šolskega praga, je danes tako in tako dobro poskrbljeno. Začetni dnevi so namenjeni počasnemu uvajanju in prilagajanju novemu načinu življenja. S pomočjo staršev in učiteljev je za njih ta korak veliko bolj enostaven, kot je bil včasih. Nič več strogih ukazov, kot je bil: Roke na hrbet in tišina! Tisti pa, ki so v višjih razredih, se tako in tako že dobro znajdejo sami in jim šola ni več v velik izziv. Zato bi bili za starše prvi septembrski dnevi med najbolj sproščenimi v šolskem letu, če se ne bi šele privajali na vsemogoče dostavne naloge, ki jih imajo. Dejavnosti, ki jih otroci

obiskujejo poleg šole, terjajo pogosto veliko več napora kot le pouk. Se ne zgodi tako redko, da je treba otroka čakati pred vrati glasbene šole, da ga pravočasno pripeljemo na kakšen trening. Ko človek takole gleda od daleč, se pogosto vpraša, kaj neki žene starše, da otroke vozijo na tako številne dejavnosti.

Časi so se spremenili. Včasih je čevljarjev sin že ob rojstvu dobil tudi poklic in vse, kar še k temu sodi. Danes lahko mladostnik izbira, kaj bo v življenju postal. Iz preprostega kmečkega otroka se lahko povzpne do vrhunskega glasbenika, znanstvenika, gospodarstvenika, če le želi in za to trdo dela. Težava je le v tem preprostem vzdihu mnogih, če si le

želi in je otrok pripravljen za to vložiti dovolj truda in časa. Še bolj pa vemo, da si ne moreš želeči nečesa, česar ne poznaš. Zato moramo že od ranih let izkusiti vse, kar bi morda pozneje lahko bili. Otrok mora imeti možnost, da se ne bo čutil prikrajšanega, se pogosto tolažijo starši, ko ne morejo spraviti skupaj ne časa ne denarja za vse, kar ponujajo dandanes na področju dodatnih dejavnosti bolj ali manj otroku prijazne ustanove. Starši presedijo v avtu z nestrpnim pogledom na uro številne popoldneve, le da bi otrokom omogočili čim večje število izkušenj. Sedijo ob klavirju, ga spodbujajo pri treningih, vozijo na tekme, kupujejo taka ali drugačna darila, bolje podkupnine,

BESEDILO: JANEZ VODIČAR ~ FOTO: GREGA VALIČ

da bi le otrok imel dovolj možnosti v življenju. Na drugi strani gledaš otroke, ki so že pri desetih letih vsega siti. Še male flavte se jim ne da nesti, ob izhodu glasbene šole jo kar porinejo staršem v roke; trening je vedno bolj dolgočasen in tečaj jezika nekoristen. Ni se treba preveč vpraševati, kako se ob tem počutijo vedno bolj obupani starši. Toliko vlagajo v otroka, na koncu pa hoče vse obesiti na klin, še v šolo ga komaj spravijo. Hitro po strokovno pomoč k takemu ali drugačnemu strokovnjaku. Spet so na poti in izdatkih in to le v dobro otroka.

Res so se časi spremenili. Oče je štel za vzgojni neuspeh, če sin ni šel po njegovih stopinjah. Mati je obupo-

vala nad hčerjo, če hči ni z doto odnesla tudi njene skrbi za dom. Danes si želimo, da bi naši otroci postali vsaj državni prvaki, če ne že olimpijski; ali bili veliki virtuozji, slavni znanstveniki in gospodarstveniki z Nobelovo nagrado. Saj tega se niti ne zavedamo, sta le čas in okolje, ki nas silita, da se postavljamo drug pred in še bolj nad drugim. Globoko v starših je prepričanje, da le kdor se povzpne in uspe na način, kot ga družba danes podpira, je res lahko srečen. Da otroka silimo v toliko dejavnosti, nas k temu nagibajo skrite in nezavedne sanje: vidimo ga na zmogovitem odru tega ali onega tekmovanja, za to pa je vredno potrpeti nekaj let nestrpnega pregovarjanja

in lovljenja s časom in otroki, kot to opisujejo starši raznih zmagovalcev. Otroci to čutijo in se ob tem, da lahko samo eden zmagaja, že od malega čutijo porinjeni v tekmo, ki si je niso izbrali in so že v naprej poraženci. Ni lahko živeti, če moraš že od malega slutiti, da si pogosto le drugi, tretji. Nič več tiste sproščene igre na dvorišču, nič več veselja nad malimi uspehi. Predvsem pa nič več potrebe po biti zmagovalec nad sabo. In še to, zakaj bi vozili k verouku, tam ga tako in tako ne pripravljajo za kakšno tekmovanje. Celó vzeli mu bodo veselje do boja, ker je tisti, ki je vsem služabnik, največji. Že smo pozabili, da je največja zmaga obvladati sebe in živeti odrešeno. ■

S hvaležnostjo, veseljem in upanjem

s. Marija Imperl

24. avgusta 2011 je vodenje slovensko-hrvaške inšpektorije hčera Marije Pomočnice od s. Mojce Šimenc prevzela s. Damjana Tramte.

S. DAMJANA TRAMTE PRIHAJA Z Dolenjske. Njen duhovni poklic se je razvijal v takrat salezijanski župniji Škocjan pri Novem mestu. Jasen Božji klic pa je zaslišala na duhovnih vajah pri sestrah hčerah Marije Pomočnice na Bledu in kmalu zatem, leta 1982, vstopila v njihovo Družbo. Po končani srednji šoli in redovnem oblikovanju je leta 1989 izpovedala prve redovne zaobljube. Dve leti je nato delovala na Bledu kot katehistinja. Zatem je bila poslana na študij

pedagogike v Rim, na fakulteto hčera Marije Pomočnice, ki ga je uspešno zaključila. Naslednjih sedem let je preživela v ljubljanski skupnosti na Gornjem trgu kot vzgojiteljica v domu za srednješolke in koordinatorica gospodinjstev ter drugih tečajev zlasti za dekleta. Da bi mogla nostrificirati študij, opravljen v Rimu, je znova sedla za knjige in v magistrirju poglobila vidik vzgoje ženske v preventivnem vzgojnem konceptu. Svojo ljubezen do mladih je zatem

razdajala kot odgovorna za mladinsko pastoralo na ravni inšpektorije ter kot ravnateljica župnijskega vrtca Lavra v Murski Soboti. Slovensko javnost je bogatila s prispevki na radiu Ognjišče. Bila je predstojnica skupnosti in od leta 2004 tudi svetovalka v inšpektorialnem svetu. S prihodom na Bled je pred dvema letoma postala tudi direktorica zavoda Dominika. S 24. avgustom 2011 s. Damjana iz rok vrhovne predstojnice HMP sprejema službo vodenja slovensko-hrvaške inšpektorije. Na to pot si jemlje kot vodilo Jezusove besede in zgled: »Nisem prišel, da bi mi stregli, ampak da bi stregel« (Mt 20,28).

S. Damjana je svojo novo službo prevzela v rakovniški cerkvi med mašno daritvijo, ki jo je daroval g. inšpektor dr. Alojzij Slavko Snoj. Prisotne so bile sestre tako iz Slovenije kot s Hrvaške, predstavniki mladih in članov salezijanske družine ter domači. G. inšpektor se je v pridigi navezal na prvo berilo iz knjige Razodetja, ki opisuje nebeški Jeruzalem, in rekel, da nas vsako praznovanje približa nebeškemu svetu. Opisal je Rupnikov mozaik na Zaplazu, ki prikazuje Kristusa, sedečega na prestolu, ob

njem sta bl. Alojzij Grozde in Janez Krstnik na eni ter Marija in neznana žena na drugi strani. Prav s to neznano ženo, »ki v tihoti služenja z najpreprostejšimi vsakdanjimi opravili sodeluje pri gradnji nebeškega kraljestva in doseže nebeško slavo«, je g. inšpektor primerjal vsakega izmed nas. »Za predstojnico je ta lik poseben zgled, poseben ideal – hočeš, nočeš.« »Daruj Bogu veliko za-

hvalo«, je povabil s. Mojco Šimenc, ki svojo službo inšpektorice sklepa, ter spodbudil s. Damjano: »Položi na oltar velike prošnje.« Sklenil je z mislijo, da se pri tej evharistični daritvi skupaj s svetniki salezijanske družine vsi veselimo »da« nove predstojnice, s katero slovensko-hrvaška inšpektorija stopa v novo šestletje »za mlade in za vedno večjo čast Božjo«. Dosedanja inšpektorica je prebrala

listino, v kateri vrhovna mati imenuje s. Damjano za novo predstojnico ter ji izročila svečo s podobo zavetnice inšpektorije Marije Pomagaj z Brezij. S tem dejanjem ji je uradno predala vodenje inšpektorije. Po sveti maši je sledilo družinsko srečanje s preprostim programom. S. Damjani želimo obilo Božjega blagoslova in Marijinega varstva pri novi službi. □

Med vas prihajam s hvaležnostjo, veseljem in upanjem.

- Svojo službo začemjam v pomenljivem času priprave na 200-letnico don Boskovega rojstva in v letu obhajanja 140-letnice ustanovitve Družbe hčera Marije Pomočnice. Hvaležnost gre torej najprej Bogu, ki naši Družbi in salezijanski družini še vedno zaupa karizmo sv. Janeza Boska in sv. Marije Dominike Mazzarello. Hvaležnost me napolnjuje tudi do vseh, ki so to karizmo prinesli in razvijali na domačih tleh. Na jesen bomo obhajali 75 let od prihoda prvih naših sester v domovino. Posebej se iz srca zahvalim s. Mojci Šimenc, ki je vodila našo pot v zadnjih 6-ih letih.

- Preveva me tudi veliko veselje. Vesela sem najprej vas, drage moje sestre, ker odgovarjate na Božji klic in pustite, da »Božja roka dela v vas.« Skupaj z vami si upam v službo, ki mi je zaupana. Računam na vsako od vas!

- In potem na celotno salezijansko družino, na mlade, na mnoge sodelavce, dobrotnike ... V gradnji občestva je moje upanje. V moči medsebojne povezanosti, ki temelji v Kristusu in salezijanski karizmi, bomo lahko odgovorili na pričakovanja mladih.

Prisrčen pozdrav sosestram, celotni salezijanski družini in vsem, ki ste z nami v trenutku menjave vodstva slovensko-hrvaške inšpektorije hčera Marije Pomočnice!
s. Damjana Tramte, inšpektorica

Združenje Marije Pomočnice

Don Bosko kot rojen organizator češčenja Marije Pomočnice ni prepustil samo naravni pobožnosti. Dal ji je stabilnost z ustanovitvijo združenja, ki je po njej dobilo ime.

Pripravlja s. Irena Novak

V Torinu v Italiji je zgradil veliko lepo svetišče Marije Pomočnice, ki je bilo posvečeno leta 1868. Navodila za to zaobljubljeno svetišče je od Marije prejel v sanjah. V njem je 18. aprila 1869 ustanovil Združenje častilcev Marije Pomočnice, da bi po svetu širil pobožnost do Marije pod tem imenom. Papež bl. Pij IX. je 5. aprila 1870 Združenje častilcev Marije Pomočnice pri svetišču v Valdoccu povzdignil v nadbratovščino s poo-

blastilom, da pridružuje druga združenja z istim imenom.

»Lahko rečemo,« pravi nekdanji vrhovni predstojnik SDB, E. Vigano, »da se Marija ni zavzemala samo pri ustanovitvi tega svetišča, kakor priča don Bosko, ampak je od tam razširila svoje varstvo po vsem svetu. Zato mora biti Združenje zedinjeno s tem svetim krajem.«

Namen in duhovnost

Združenje Marije Pomočnice omogoča pot posvečenja in salezijanskega apostolata. Don Bosko je zago-

tavljal: »Marija hoče, da jo častimo pod imenom Marije Pomočnice; časi so tako resni, da potrebujemo pomoč Device Marije za ohranitev in obrambo krščanske vere.«

Don Bosko je Združenje ustanovil z namenom, da bi večino preostlega ljudstva vključil v duhovnost in poslanstvo salezijanske družbe kot drugo skupino svoje ustanove. Posebno poudarja češčenje evharistije in pobožnost do Marije Pomočnice v vseh javnih in zasebnih oblikah, ki jih je odobrila Cerkev. Pravilnik zagotavlja, da Združenje deluje v občestvu in zvestobi do pastirjev Cerkve in v sodelovanju z drugimi cerkvenimi skupinami, posebno s skupinami salezijanske družine.

OSEBNA IZKAZNICA

USTANOVITELJ: sv. Janez Bosko
KDAJ IN KJE: leta 1968 pri svetišču Marije Pomočnice v Torinu
ISTOVETNOST: poseben poudarek na češčenju evharistije in pobožnost do Marije Pomočnice
KONTAKTNA OSEBA ZA SLOVENIJO: Tone Ciglar

Člani Združenja se s salezijansko družino trudijo »za salezijansko pobožnost do Marije Pomočnice v obliki, kakršno ji je dal sam don Bosko. Ta pripadnost nalaga dolžnost častiti Marijo, pomočnico in mater Cerkve, in se udeleževati don Boskovega poslanstva med mladino in ljudstvom, zlasti z vidika širjenja in obrambe krščanske vere med ljudstvom.« Eno od določil Pravidnika, ki ga je napisal don Bosko, pravi: »Člani Združenja bodo zavzeto skrbeli pri sebi in pri tistih, ki so od njih odvisni, da preprečijo kletev in kakršen koli pogovor, nasproten veri, ter po svojih močeh odstranjevali vse ovire, ki bi lahko preprečile posvečevanje prazničnih dni.« V salezijanski družini tako Združenje poudarja in širi ljudsko marijansko pobožnost kot sredstvo evangelizacije in napredka preprostega ljudstva in uboge mladine.

Organiziranost in razširjenost

Združenje je življenjsko povezano s svetiščem v Valdoccu v Torinu. Skupina, ki obstaja pri svetišču Marije Pomočnice v Torinu, je dedič in nadaljevalec prvega Združenja, ki ga je ustanovil don Bosko in se zato imenuje »prvo«. Zato vsako krajevno Združenje goji posebno občestvo dialoga in solidarnosti s svetiščem Marije Pomočnice. Ko je ustanovljeno, ga je potrebno čim prej predstaviti temu prvemu Združenju. Diploma, ki jo je podpisal rektor svetišča, je uradni dokument pripadnosti Združenju in salezijanski družini.

Krajevna Združenja, ki so pridružena »prvem«, obstajajo po celem svetu. V Sloveniji jih deluje pet (Maribor – sv. Janez Bosko, Murska Sobota, Ljubljana-Rakovnik, Šentrupert na Dolenjskem in Veržej) s približno 160 člani in precejšnjim številom pripravnikov.

Čenstohova, 3.–6. avgusta 2011

Svetovni kongres o Mariji Pomočnici

Ob znamenitem Marijinem svetišču na Jasni Gori v Čenstohovi na Poljskem je od 3. do 6. avgusta potekal VI. mednarodni – svetovni kongres o Mariji Pomočnici, ki ga je organiziralo Združenje Marije Pomočnice in prvi odgovorni na svetovni ravni g. Pierluigi Cameroni. Na kongresu so sodelovale praktično vse skupine salezijanske družine z vseh celin sveta. Navzoča sta bila tudi vrhovni predstojnik SDB Pascual Chavez in vrhovna predstojnica HMP s. Yvonne Reungoat.

Združenje Marije Pomočnice je dejansko druga skupina salezijanske družine, ki jo je ustanovil sv. Janez Bosko leta 1869, takrat kot Bratovščina Marije Pomočnice, v znamenje hvaležnosti Mariji, da mu je čudežno pomagala pri gradnji njenega svetišča v Valdoccu. Potem se je bratovščina širila po vsem svetu. Leta 1989 je vrhovni predstojnik Egidij Vigano izdal odlok, s katerim je bratovščino, sedaj kot Združenje Marije Pomočnice (ZMP), uradno prištel med skupine salezijanske družine. Na Rakovniku je bila bratovščina ustanovljena le tri mesece po prihodu prvih salezijancev na Rakovnik, torej že februarja 1902.

Na kongres se je vsa salezijanska družina, posebej ZMP, pripravljala vse pastoralno leto 2010–2011 ob glavni misli kongresa VSI TVOJI. Premišljevanja je v desetih temah – poglavjih pripravil salezijanski mariolog, profesor na Crocetti v Torinu, Roberto Carelli; naslov knjige pa: TUTTI TUOI. Mi smo geslo izrazili takole: VSI TVOJI, MARIJA! Člani ZMP smo v desetmesečni pripravi vsak mesec dobili za premišljevanje povzetek ene teme. Na romanju so vsi udeleženci dobili tiskano v zvezku vseh deset povzetkov.

Kongresa se je udeleževalo okrog 1500 delegatov. Vrhunec kongresa je bil sklepni nagovor vrhovnega predstojnika v soboto 6. avgusta in sveta maša na prostem, med katero smo obnovili izročitev salezijanske družine Mariji.

Kongresa smo se udeležili tudi zastopniki salezijanske družine iz Slovenije. Na pot smo odpotovali z dvema avtobusoma, vseh nas je bilo 90: od tega 50 članov ZMP, devet salezijancev, pet sester HMP, salezijanci sotrudniki, bivši gojenci in še nekaj drugih. Na kongresu se je govorilo in prevajalo v štiri jezike: poljščina, italijanščina, španščina in angleščina. Zato smo mi nekoliko priredili našo udeležbo na kongresu: nastanili smo se v predmestju Krakova, v romarskem hotelu Lagiewniki (samostan, svetišče sv. Favstine Kowalske). Od tam smo si v četrtek in petek ogledali Krakov, Wieliczko (svetovno znani rudnik soli), taborišče Oswiecim (Auschwitz), Wadowice (rojstni kraj bl. Janeza Pavla II.), Kalvario Zebrydowska. Sobota pa je bila rezervirana za Čenstohovo.

Vsi zbrani delegati so nas slovesno sprejeli v dvorani s pristrčnim programom dobrodošlice. Vkorakali smo z banderami in zastavicami. Dali so nam namig, naj zapojemo slovensko himno, kar smo z veseljem storili, saj smo ob zastavi na dohodu k svetišču ob slovenski zastavi zapeli himno, da so množice daleč naokrog pozorno prisluhnile. Največ pozornosti je bila deležna naša bandera ZMP, s katero so se mnogi v dvorani in zunaj nje hoteli fotografirati. Naslednji kongres Marije Pomočnice bo leta 2015 na Colle Don Bosco ob 200-letnici don Boskovega rojstva.

Dva dneva smo preživeli na poti tja in nazaj; ta čas smo izkoristili za medsebojno spoznavanje, molitev, pesem in se posvetili raznim temam iz življenja raznih skupin salezijanske družine in salezijanske duhovnosti.

Tone Ciglar

Gospod izpolni svoje obljube

Družina Janeza in Barbare Vevar

Vedno znova se nam postavlja vprašanje, ali Gospod živi ali ne. V Svetem pismu beremo o Jezusu in njegovih čudežih in si rečemo, kako dobro bi bilo, ko bi bil Jezus z nami tudi danes. Za naju Jezus živi tudi danes.

Janez Vevar

Sva Janez in Barbara Vevar iz župnije Goriče. Že kot mladince sva na srečanjih s papežem Janezom Pavlom II. v Postojni, v Parizu in v Rimu spoznava lepoto življenja z Gospodom ter doživljala veselje, notranji mir, prijateljstvo in ljubezen. Delo v župniji, petje v cerkvenem pevskem zboru, duhovne vaje za mlade in mladinska skupina so nama bili v veliko veselje. V njih sva našla odmik iz vsakodnevnih obveznosti v Božjo ljubezen.

Leta 2002 sva se odločila za skupno pot v zakonu.

Kmalu se nama je zazdelo, da sva stopila v svet, ki Gospoda ne pozna. Na najin zakon se je zgrnila teža moje bolezni, saj sem hudo zbolel na črevesju in obnemogel. Na vrhuncu življenja sva bila popolnoma nemočna. Hodila sva od zdravnika do alternativca, poskušala sva najti notranji mir v jogi in v drugih nekrščanskih praksah. Po vsakem poskusu sva ostala še bolj prazna in obupana. Izgubila sva stik drug z drugim. Življenje se je vrtelo samo okrog moje bolezni, ni bilo praznika, ni bilo dopusta, bila je le bolezen. V bedi, ki

sva jo doživljala, sva želela vsaj to, da bi imela otroka, a tudi tega ni bilo. Leta 2005 sva se po Božji previdnosti udeležila seminarja očeta Jamesa na Kureščku, ki naju je usmeril nazaj na pot, ki sva jo gojila v mladosti. Oče James je bil v oznanjevanju neposreden. Spraševal nas je, zakaj hodimo k mazačem tega sveta (alternativna medicina). Pričeval je o tem, da edino Jezus, ki je naš zdravitelj, odrešenik, osvoboditelj, more ozdraviti telo in duha, edino On more rešiti naše odnose. Klical nas je, naj se vrnemo k Bogu, saj smo Njegovi otroci. Priporočal nam je **vsakodnevno molitev in prebiranje Svetega pisma**, da bi mogli verjeti obljubam, ki nam jih Bog daje. Pozval nas je, da Bogu **darujemo svoje križe pri vsakodnevni sveti maši in da naj bo vsakodnevno prejemanje Jezusovega telesa naše zdravilo**. Pozval nas je, naj se usmiljenemu Jezusu približamo v zakramentu **svete spovedi** in si olajšamo dušo, da bi se tako lahko zdravje vrnilo v naša telesa. Vabil nas je, da se priključimo **molitvenim skupinam**, da bi si

v njih nabrali duhovnih moči in tako zmogli vztrajati na dobri poti.

S Kureščka sva odhajala polna dvomov, jeze, a hkrati s svetlim upanjem na boljši jutri.

Počasi so smernice, ki nam jih je dal oče James, zorele v naju in tako sem opustil vsa alternativna zdravljenja in začel prebirati Sveto pismo. V meni je zorel Gospodov klic k vsakodnevni sveti maši. Za božič tisto leto sem zbral pogum in po štirih letih ponovno stopil v spovednico. Dolgo nisem doživel tako lepega božiča, čeprav sem več kot deset let v domači cerkvi postavljaj jaslice. Ob božiču sva ponovno začutila žalost, ker v najinem zakonu še vedno ni bilo otrok.

Naslednje leto naju je Gospod ponovno poklical na seminar očeta Jamesa, kjer nama je bila v srce položena prva napoved. V večerni molitvi je oče James dejal, da bodo **trije pari ozdravljeni nerodovitnosti**. Odhajala sva polna upanja. Jeseni sva se pridružila molivcem molitvene skupine v Hrastju pri Kranju. Kmalu sva se udeležila seminarja za izlitje Svetega duha in pričela aktiv-

IZKUŠNJA ŽIVLJENJA

no sodelovati s petjem in igranjem.

Tedaj naju je Marija povabila k maši za ozdravljenje notranjih ran, ki jo je daroval gospod Arhar. **Na Marijino priprošnje se je moje zdravje po tej maši obrnilo na bolje.** Več moči mi je dalo več volje za delo na Gospodovi njivi. V slavnici molitvi sva zaživela kot v mladostniških dneh. Pesem in spontana molitev je bilo nekaj, kar sta iskali najini srca. Prejela sva tudi dar molitve v jeziki in tako vedno bolj gorela za Gospoda.

Vesetje, ki sva ga doživljala, sva želela deliti tudi z drugimi. V župniji sva sodelovala pri organizaciji prvega oratorija in pomagala pri delovanju Prenove v Duhu. Kmalu nama je uspelo najti čas za vsakodnevno skupno molitev rožnega venca, ki je še dodatno obogatila najin odnos. **Končno sva začutila, da je življenje v zakonu lahko zelo lepo.**

Najino stisko zaradi nerodovitnosti so začutili bratje in sestre v Kristusu. Skupaj smo začeli moliti za najino ozdravljenje. **Na Gospodova vrata smo trkali na vsakem srečanju,** na duhovnih vajah in na seminarjih. V ta namen smo darovali maše in se priporočali blaženemu Antonu Mar-

tinu Slomšku. Vsak mesec je bil za naju težka rana, a bratje in sestre so vztrajali kljub temu, da sva midva že obupovala. Gospod je slišal naše molitve in začel odgovarjati na naše klice.

Leta 2009 je bila na seminarju za izlitje Svetega duha v Radovljici **dana obljuba, da bo Gospod v letu dni uslišal par, ki ne more imeti otrok.** Bila sva edini par s to težavo. A delo za Gospoda nama je dalo,

da sva pozabila na to obljubo in živela naprej. Nekaj mesecev kasneje nama je Gospod na duhovnih vajah v molitvi spregovoril, **da bova dobila deklico.** Dan pred ponovnim srečanjem v Radovljici mi je Barbara povedala, da bom postal očka. Slava Gospodu.

Ves ta čas je za naju goreče molil salezijanec Stane Okorn. Ne da bi vedel za veselo novico, nama je nekaj

© družinski arhiv

dni po opravljenem testu poslal škapulir svetega Dominika Savia. Tako nas je celo nosečnost, ki je potekala brez posebnih težav, spremljal tudi ta mali priprošnjik za nosečnice in žene, ki ne morejo imeti otrok.

5. junija se nama je rodila vesela in zdrava deklica Ana Marija, ki Materi Mariji v zahvalo in čast nosi njeno ime. □

22. oktober 2011, ob 19.30

10. RITEM DUHA

Športna dvorana Vrbanska, Maribor

www.ritemduha.net

Pospeševanje kulture poklicev – bistvena naloga mladinske pastorale

Pripravi: Ivan Turk, voditelj SMZ

MLADINSKA PASTORALA MORA USTVARJATI USTREZNE RAZMERE, da bo lahko vsak mlad človek odkril, sprejel in odgovorno sledil svojemu poklicu. Pomembne prvine pri ustvarjanju kulture poklicev so:

vzgoja za ljubezen. Mnogi mladi se znajdejo v okolju, ki je malo naklonjeno celostnemu in pozitivnemu pogledu na ljubezen. Mnogim pa pri tem veliko manjka, zato mora vzgojitelj poznati te pomanjkljivosti in jim pomagati, da jih presežejo. Bistvena in prvenstvena prvina pri usmerjanju in izbiri poklica je **molitev**, kajti poklic, ki ga Bog svobodno ponuja človeku, lahko odkrijemo samo s pomočjo Božje milosti. Če vemo, da je molitev osrednjega pomena na poti vere, moramo pomagati mladim, da se vključijo in vpeljejo v pravo in globoko molitveno življenje; le tako bo v njih lahko zorel mogoč poklic posebnega posvečenja. Molitev je prednostna pot in najboljša poklicna pastorala.

SALEZIJANSKO MOLITVENO ZDRUŽENJE

Pascual Chávez, vrhovni predstojnik salezijancev, je v smernicah za poklicno pastoralo vsej salezijanski družini med drugim spregovoril o pospeševanju kulture poklicev. Zatrjuje, da je to bistvena naloga mladinske pastorale. Smo na začetku novega šolskega leta. Veliko se bomo trudili starši, katehetje in vzgojitelji, da mladim pomagamo odkriti pravo in varno pot v življenje. Celostna pastorala, posebno še mladinska, je v jedru poklicna.

Srčika krščanske molitve je **poslušanje Božje besede**. Ta mora biti velika učiteljica krščanske molitve, ki ne obstaja le v »govorjenju« Bogu, temveč bolj v poslušanju in odpiranju njegovi volji. Naslednja velika šola molitve je **bogoslužno in zakramentalno življenje Cerkve**. Mlademu človeku je treba pomagati, da v njem sodeluje vedno bolj zavestno in da razume bogoslužna znamenja in simbole. Vzgoja za vero, ki bi pozabila *zakramentalno srečanje* mladih s Kristusom ali ga odlagala, ni prava pot, da bi ga našli, ali še manj bo nakazala možnost, da bi hodili za njim. Mladi tako kot mi najdejo Jezusa v cerkveni skupnosti. V življenju Cerkve pa obstajajo trenutki, v katerih se Jezus odkriva in se jim daje na poseben način:

to so zakramenti, posebno zakramenta **sprave in evharistije**. Brez izkušnje, ki je v njiju, postane poznanje Jezusa neustrezno in nezadostno in ga ne morejo odkriti med ljudmi kot vstalega Odrešenika ... Upravičeno verujemo, da so zakramenti pravi spomin na Jezusa, na tisto, kar je on storil in še vedno dela za nas, in na to, kar pomeni za naše življenje; znova netijo našo vero vanj, po če-

mer ga bolje vidimo sredi svojega življenja in sredi dogodkov.

V procesu ustvarjanja poklicne kulture je pomembna prvina tudi **osebno spremljanje mladega človeka**.

To mora biti spoštljivo, s pravim razumevanjem zrelosti in duhovne poti osebe, ki jo spremljamo. Gre za spremljanje, ki naj pomaga ponotranjiti in poosebiti doživete izkušnje prejete ponudbe; ki naj spodbuja in vodi pri uvajanju v osebno molitev in obhajanje zakramentov; ki naj usmerja k osebni načrtu življenja kot konkretno sredstvo poklicnega razločevanja in zorenja. Milost Svetega Duha, ki deluje v srcu oseb, potrebuje sodelovanje skupnosti in duhovnega učitelja. Tako poleg vsakega svetnika obstaja duhovni voditelj, ki ga spremlja in vodi.

Pri tem pomembnem poslanstvu ustvarjanja kulture poklicev naj nas spremlja priprošnja Marije Pomočnice. ▣

NAMENI MOLITVE

SEPTEMBER

Molimo za mlade, ki začenjajo novo šolsko leto, in za njihove učitelje in vzgojitelje, da bi si ob temeljiti intelektualni izobrazbi prizadevali tudi za kulturo duha in srca, za kulturo poklicev.

OKTOBER

Molimo za bogoslovce, ki z oktobrom začenjajo novo akademsko leto, da bi z molitvijo, poslušanjem Božje besede, prejetjem zakramentov in ob pomoči duhovnega voditelja zoreli v duhovnem poklicu.

NOVEMBER

Molimo, da bi se v naših cerkvah ne opravljale maše pretežno za pokojne, marveč vsaj v enaki meri tudi za žive: za otroke, mladino, družine, starejše, bolne, državne in cerkvene voditelje ...

Poglejte ptice neba! Ne sejejo in ne žanjejo niti ne spravljajo v žitnice, in vendar jih vaš nebeški Oče hrani. Ali niste vi več vredni kot one?

Mt 6,26

Kardinal Hlond kot papeški legat na Kongresu Kristusa Kralja 1939 v Ljubljani, v družbi salezijancev in kitajskega škofa Čenga.

Poljski salezijanci se zavzeto pripravljajo, da bo med blažene člane Cerkve prištet tudi Avgust Hlond (1881–1948), dolgoletni voditelj več salezijanskih ustanov, škof in drugi salezijanski kardinal. Do druge svetovne vojne je imel pogoste stike s salezijansko skupnostjo na Slovenskem. Kot predstavnik svetega očeta je sodeloval pri pomembnih cerkvenih dogodkih, ki jih je pripravljala slovenska Cerkev.

Drugi salezijanski kardinal

Bogdan Kolar

DO KONCA AVSTRO-OGRSKE MONARHIJE so salezijanski zavodi v tej državi sestavljali skupno inšpektorijo. Njeno vodstvo je bilo v poljskem mestu Oswiecim. Ob koncu prve svetovne vojne, ko so bile v Evropi načrtane nove državne meje, pa je bilo treba na novo postaviti tudi cerkvene strukture. Salezijanske ustanove so bile najprej razdeljene na dve skupnosti: poljsko-jugoslovansko in nemško-madžarsko inšpektorijo. Prvo je vodil Peter Tirone, drugo pa Avgust Hlond. A že leta 1922 je bila ustanovljena samostojna jugoslovanska inšpektorija sv. Cirila in Metoda s sedežem na Rakovniku.

Bratje Hlond

Avgust Hlond se je rodil 5. julija 1881 v kraju Brzeczkwice v Gornji Šleziji na Poljskem, v železničarski družini, kjer se je poleg njega rodilo še enajst otrok. Ko je imel dvanajst let, je sledil svojemu starejšemu bratu Ignaciju, ki je že bil v salezijanskem zavodu v Italiji. V naslednjih letih sta šla po isti poti še brata Antoni in Klemens. Med tema je Antoni (1884–1963) postal znan poljski glasbenik, ki je deloval v salezijanskih zavodih na Slovenskem in tu objavil več glasbenih del (navadno jih je podpisoval z imenom Hlondowski). Avgust Hlond je gimnazijo obiskoval v Lombriascu, salezijanec je postal v Foglizzu in na

gregorijanski univerzi v Rimu študiral filozofijo in teologijo. Še kot študent je prevzel urejanje poljskega Salezijanskega vestnika. Duhovniško posvečenje je prejel v letu 1905 v Krakovu. Bil je predstojnik zavoda v Przemyslu in leta 1909 postal ravnatelj salezijanske ustanove na Dunaju; vodil jo je deset let. Uredil je poslovanje zavoda, zavodske gospodarske temelje in zelo prispeval k njegovemu ugledu v javnosti. Ker je imel dobra poznanstva na dvoru, mu je uspelo, da je leta 1912 cesar Franc Jožef tudi uradno priznal salezijansko skupnost v habsburški monarhiji. Leta 1919 je bil A. Hlond imenovan za prvega voditelja no-

Božji služabnik Avgust Hlond (1881–1948)

voustanovljene nemško-madžarske inšpektorije s sedežem na Dunaju. Vodil jo je le dobri dve leti in pol, a ji dal novo podobo in poskrbel za njen pravi razcvet, kar se je pokazalo tudi v številnih novih duhovnih poklicih. Ko je bil leta 1922 sklenjen konkordat med Poljsko in Svetim sedežem, so bile na novo postavljene tudi škofijske meje. Za Gornjo Šlezijo je bila ustanovljena škofa v kraju Katowice in za njenega voditelja je bil izbran Avgust Hlond. Pripravil je temeljit pastoralni načrt za novo škofijo in dal pobudo za pomembne cerkvene ustanove. Papež Pij XI. ga je leta 1926 imenoval za nadškofa Gnjezna in Poznanja in s tem za poljskega primasa in naslednje leto, ko je umrl kardinal Janeza Cagliero, za drugega člana salezijanske skupnosti, ki je postal kardinal. Veliko pozornost je namenil skrbi za poljske izseljence po svetu. Za delo med njimi je ustanovil novo redovno skupnost, Družbo Kristusa Kralja, ki še danes deluje med poljskimi izseljenci po vsem svetu.

Čas druge svetovne vojne je preživel v izgnanstvu v Rimu in v Franciji, kjer so ga nacisti ujeli in internirali. Ob koncu vojne je bil po vrnitvi na Poljsko imenovan za varšavskega nadškofa. Znova je moral organizirati cerkvene skupnosti, ko so bile spremenjene meje poljske države, in se soočiti s politično ureditvijo, ki jo je na Poljsko prinesla Sovjetska zveza. Umrl je v Varšavi 22. oktobra 1948 in počiva v tamkajšnji stolni cerkvi.

Kardinal Hlond na Slovenskem

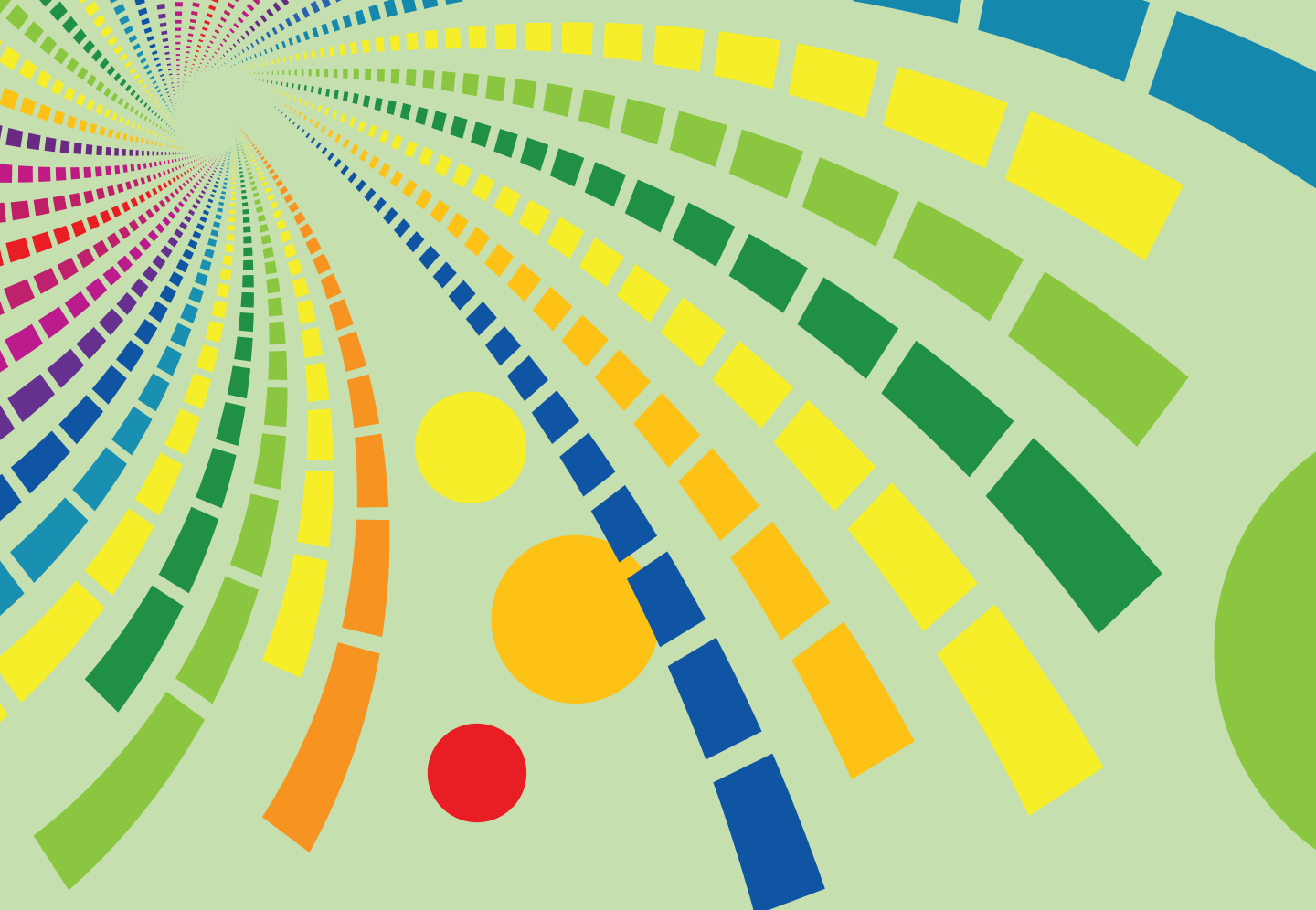
Pripadnost isti salezijanski skupnosti in poznanstva z mnogimi salezijanci iz slovenskih zavodov so pripomogli, da je bil Avgust Hlond med Slovenci dobro poznan. Skoraj na vsaki poti iz

Rima na Poljsko se je vsaj za kratek čas ustavil v zavodih na Slovenskem. V času bivanja na Radni pri Sevnici se je naučil tudi toliko slovensko, da je lahko kasneje večkrat pridigal duhovne vaje in tudi sicer nastopal v slovenskem jeziku. Leta 1934 je sodeloval pri osrednji slovesnosti na Rakovniku, ko je bil don Bosko prištet med svetnike. Iz Rima je prišel skupaj s 170 slovenskimi romarji, ki so se udeležili rimskih slovesnosti. Dvakrat pa je prišel v Ljubljano s posebnimi pooblastili in sta mu bila pripravljena državniška sprejema.

Prvič je konec junija 1935 kot papežev legat sodeloval na drugem evharističnem kongresu za Jugoslavijo, ki je bil pripravljen v Ljubljani kot močan izraz obnovljenega evharističnega gibanja. Med ljudmi si je pridobil veliko naklonjenosti zlasti z govori, ki jih je imel v slovenščini. Udeleževal se je vseh slovesnosti, posebno pozornost je namenil zborovanjem otrok in mladine ter srečanjem, na katerih so bile zbrane razne mladinske organizacije. Del kongresnih srečanj je bil pripravljen v rakovniški cerkvi in z močno udeležbo salezijancev, 2. julija pa je imel na Rakovniku posebno srečanje s salezijanci in s salezijanskimi sotrudniki. Svoj osrednji govor v okviru kongresnega dogajanja je imel 29. junija na stadionu za Bežigradom, ki je bil postavljen prav za ta kongres. »Ni drugega imena pod nebom, katero bi prineslo svetu rešenje vprašanj, problemov in kriz, katere ga tarejo in razburjajo, kot je ime Jezusovo,« je med drugim dejal kard. A. Hlond. »V evangeliju in evharistiji je končno polna rešitev. Evangelij nam daje nauke in navodila; živo nam ga pa daje skrivnostna Kristusova nevesta, mati sveta Cer-

kev. Evharistija nam daje Jezusa samega, živega in dejavnega, Jezusa, ki more, ki hoče pomagati.«

V letu 1939 je bil kard. Hlond papežev legat na šestem mednarodnem kongresu Kristusa Kralja, ki je bil pripravljen zadnje dni julija. Ob prihodu v Ljubljano je izjavil: »Ko sem prejel dekret o poslanstvu na tem kongresu, sem bil vesel, da bom videl Ljubljano v tako lepih barvah, v tej folkloristični in kulturni polnosti, kakor mi je ostala v spominu izpred štirih let. Radujem se čarobnih slovenskih pesmi in vseh izrazov življenja duha, ki delajo iz Slovencev tako simpatičen narod in katerih kultura je tako visoka.« V enem od nastopov je dejal: »Naloga kongresa je: varovati in z duhom zmage navdihniti najrazličnejša gibanja, ki vodijo človeštvo iz brezboštva in odpadništva k razodeti resnici; odvrniti novodobnega človeka od odkritega poganstva in ga usmerjati k polnosti krščanstva; ozdraviti naš rod materializma in laicizma ter ga postaviti na temelj vere; odvrniti človeštvo od naturalizma ter ga obrniti k doživljanju nadnaravne resničnosti; pokazati ljudem pot, ki gre vstran od nasilja in moralnega pritiska k resnični svobodi vesti, pot od razdiralnega barbarstva do tvorne kulture in krščanske civilizacije.« Le dober mesec dni kasneje so nemške in sovjetske enote napadle Poljsko in si jo razdelile; začela se je druga svetovna vojna, med katero je kard. Hlond pogumno zastopal interese svoje domovine. Takoj ob zasedbi dežele je sestavil poročilo o grozodejstvih, ki so jih nacisti izvajali nad Poljaki. Spis je bil preveden v več jezikov in razposlan po vsem svetu; za prevod v slovenščino je poskrbel škof dr. Gregorij Rožman. □

Tudi to poletje je veliko pobud salezijanske mladinske pastore pritegnilo mlade. Razgibano je bilo dogajanje na oratorijih, v planinah, na duhovnih vajah ... Na poseben način pa je pustil pečat svetovni dan mladih v Madridu.

Pripravila: Blažka Merkač

USKOVNIŠKI TEDNI

Na Uskovnici so leto potekali že 26. Uskovniški tedni. Na dveh tednih je bilo po okoli 80 udeležencev.

Tema (Prejemam, da dajem) je bila družbeno naravna in konkretna, popestrili so jo tudi predavatelji. Predaval je motorist Uroš (Jolly), ki je preživel kot prostovoljec nekaj let v Afriki. V torek je prišla med nas Petra Matos in predstavila svojo izkušnjo prostovoljstva v projektu Očistimo Slovenijo. Četrtek pa nam je dopoldne popestrila Helena Zevnik Rozman, zaposlena na Karitasu.

Petkovo dopoldne je vedno posebno, duhovno zelo bogato. Po spokornem bogoslužju so se vrstile adoracije pred Najsvetejšim, vmes smo imeli možnost za spoved oz. osebni pogovor. Večer se je zaključil z doživetvo sveto mašo in zaključnim veselim večerom, ki nas je še bolj povezal.

Hvala Bogu za vse nasmehе, objeme, pogovore, za Jožeta Vidica in Marka Košnika. Uskovnica je milost, naš čudež in na vsakem, ki jo vsaj enkrat doživi, pusti neizbrisen pečat.

Mateja

Letošnja Uskovnica je bila posebna glede petja, imeli smo bend in res dobro peli. Najbolj se me je dotaknila zaključna maša, pred njo pa adoracija z našo skupino, kjer sem res začutila prisotnost Boga.

Primož

Uskovnica je odlična izkušnja za mlade, ki smo preživeli pozitiven teden v osrčju Triglavskega parka. Ob takem tednu in v taki skupini

LEPO POLETTJE

človek vedno dobi zagon in ideje za delo skozi leto. Na Uskovnici zares vidiš in doživiš, da se z vero, upanjem in ljubeznijo resnično da premikati gore.

ORATORIJ 2011

V tvojo smer klic naj tvoj me vodi ..., so bile najpogostejše besede na letošnjih oratorijih po vsej Sloveniji, ki so potekali od konca šole pa vse do konca avgusta.

Letošnja zgodba nas je peljala po poteh preroka Jona, ki ni poslušal Boga, ki ga je poslal na pot v Ninive. Sam se je odpravil proti Taršišu in na poti pristal v trebuhu velike ribe. V tej brezizhodni situaciji se je obrnil na Boga, ki ga je uslišal in ga poslal v Ninive. V Ninivah je Jona ljudi opozarjal na nevarnost, ki jim grozi, če se ne bodo poboljšali. Nivlani so se spreobrnil, vendar je bil tudi Jona tisti, ki se je spreobrnil. Prepričani smo, da so bili oratoriji polni veselja, otroške razigranosti,

molitve, petja, iger in medsebojnega povezovanja ter da otroci že nestrno pričakujejo Oratorij 2012.

Anja

Vsak oratorij ima svojo zgodbo in himno, ki zagotovo ostaneta v spominu še dolgo potem, ko se oratorij konča. Poleg himne in zgodbe o preroku Jonu mi v lepem spominu ostajata tudi maša na prostem, ki smo jo letos izpeljali prvič, ter delavnica o premagovanju strahu pred pajki, kačami in drugimi živalmi. Ne smem pozabiti tudi na vse udeležence in ekipo animatorjev. Tudi zaradi njih in prijateljskih vezi, ki se med nami spletejo ali pa iz leta v leto postanejo še bolj trdne, je vsak oratorij nepozaben.

POLETNE DUHOVNE VAJE V ŽELIMLJEM

Med 26. junijem in 11. julijem so v Želimljem potekali štirje termini

duhovnih vaj za otroke, ministrante in srednješolce. Bili so dnevi veselja, razigranosti, nagajivosti, pa tudi resnosti in iskrenosti. Na pikniku, kamor smo odšli predzadnji dan duhovnih vaj, smo stopili korak bližje sv. Bakhiti: maša v naravi in peka hrenovk na ognju, nato pa še vodne igre, so nas »popeljale« v Afriko, njeno domovino. Vrhunec duhovnih vaj je bilo spokorno bogoslužje in spoved. Božja milost je preplavila nasipe, postavljene med nami in Gospodom. Prepričan sem, da smo vsi odšli domov sicer precej utrujeni, vendar pa tudi lažji, boljši, polni upanja, predvsem pa bolj povezani z Jezusom.

Matevž Okršla

ULIČNI CIRKUS ZA LEPŠI JUTRI

Med 3. in 9. julijem je Rakovnik gostil Fundacijo Parada iz Romunije. Njen ustanovitelj je francoski klovn, Miloud Oukili. Namen organizacije je pomoč otrokom z ulice in mladim kot tudi brezdomskim družinam. S svojo predstavo navdušujejo otroke in mlade z gostovanji po vsej Evropi. V Sloveniji so gostovali v različnih krajih: v Mariboru, Veržeju, na Rakovniku in Celju. Predstavo si je

ogledalo okoli 1000 otrok in drugih obiskovalcev.

Zef

Projekt Ulični cirkus za lepši jutri je bila ena lepa izkušnja, ki smo jo preživeli skupaj z mladimi iz Romunije. Za njih je to posebna izkušnja, saj so rekli, da bodo spremenili način življenja, ko pridejo nazaj v Romunijo. Prepričan sem, da smo vsi mi (publika in organizatorji) dali tem mladostnikom posebno vrednoto v življenju, kako se izogniti ulici, drogi in lakoti ...

ORATORIJ ZA DRUŽINE

Že več let se kar nekaj družin odloči, da bodo preživele en teden nekoliko drugače – skupaj v Veržeju, na Oratoriju za družine.

Letos se je v veržejskem Marijanišču zbralo 14 družin. Možnosti za aktivno preživljanje časa so bile tako za starše kot tudi za otroke. Naša glavna junakinja in rdeča nit oratorija je bila blažena Klara Luce Badano.

Mitja Š. Franc

USKOVNIŠKI DNEVI ZA ODRASLE

Med 14. in 17. julijem so potekali Uskovniški dnevi za odrasle – prvič. Tema: Pridite in boste videli – uporabi moje roke. Tako kot na Noetovi barki se je na krovu zbrala pisana družina 70 potnikov, med njimi 24 otrok. Zazvonil je Jožetov zvonec in že smo zapluli

v uvodno predstavljanje, nato večerne molitve in spanje ... In vtis prvega dne? Pestro in živahno bo.

Naslednji dnevi so se vpeli v ustaljen urnik preizkušenih Uskovniških tednov. Petkovim jutranjim molitvam sta sledila zajtrk in delo po skupinah. Otroke so prevzeli animatorji, odrasli pa smo se zbrali v kapeli, kjer nam je predaval p. Branko Cestnik. Svoje predavanje je sestavil iz treh tem: nedokončani sinodni procesi, pojav izvotljene vere in srečati Kristusa. Po delu po skupinah sta sledili dve uri puščave in sveta maša. Sobotno dopoldansko delo po skupinah je popoldne nadgradil sprehod na Konjščico. Nedeljo smo zaznamovali s plenumom skupin in sveto mašo na prostem. Zaključili smo z molitvijo in željo, da se drugo leto spet dobimo ... Torej: Uskovniški dnevi za odrasle – drugič.

Vlasta Merzel

Jože

Upali, čakali, dočakali! Tako bi lahko stari »Uskovničarji« opisali trenutke letošnjih UDO. Precej dolgo je trajalo, da smo se zmenili za praznovanje 25 let Uskovnice, po tistem pa se kar vrstijo dogodki in letošnji kamen v mozaiku je glede na ves optimizem in dobro voljo le prvi v množici kamenčkov. Največje veselje pa je bilo spoznanje ob evalvaciji, da se moramo srečevati vsako leto na UDO in da naj se vmes organizira še »uskovniška« maša. In to bomo naredili!

ANIMATORJI SALEZIJANSKIH MLADINSKIH CENTROV NA BAVARSKEM

Že četrto leto zapored smo se animatorji iz SMC-jev Slovenije (Ankaran, Celje, Maribor, Sevnica, Šen-

trupert) in SMC Podgorica iz Črne gore odpravili na nagradni izlet ob koncu leta. Letos smo bili na Bavarskem. Naše potovanje se je začelo v zgodnjih jutranjih urah, 22. avgusta. Obiskali smo rudnik soli pri Salzburgu, gradove Ludvika II. in si podolgem in počez ogledali München. Kdor je želel, si je lahko ogledal tudi muzej BMW-ja, Olimpiastadion in še nekatere druge znamenitosti. Na poti domov smo se ustavili še v koncentracijskem taborišču v Dachau. Za vse mlade je bila to odlična priložnost navezovanja novih prijateljskih vezi, ki jih bomo utrjevali tudi skozi leto na različnih programih.

SVETOVNI DAN MLADIH – KATOLIŠKA ŽURKA S PAPEŽEM

Ko se je sveti oče poslavljajal po sobotni vigiliji, nam je dejal: »Skupaj smo preživeli pravo avanturo. Utrjeni v veri v Kristusa ste kljubovali dežju ... Zahvaljujem se vam za ta čudovit zgled. S Kristusom se lahko vedno, kot ta večer, soočate z življenjskimi preizkušnjami. Ne pozabite na to. Hvala vam vsem.«

Naše romanje se je pričelo 9. avgusta, ko smo se vsi mladi s salezijanskega avtobusa zbrali pri Mariji. Petje, spoznavanje, malica, zabavna šoferja in vmesni postanki so poskrbeli, da nam je pot do Barcelone minila dokaj hitro. V Barceloni smo se ustavili v salezijanski hiši, kjer je imel don Bosko pomembne sanje. Spoznali smo začetke salezijancev v Španiji in

darovali tudi sveto mašo. ... Dan se je prevesil v noč, noč v zgodnje jutro in tako smo okoli druge ure zjutraj pot nadaljevali proti Valencii. Tu smo prvi teden preživeli »škofijske dneve« v skupnem druženju in veselju. Nastanili smo se v salezijanski ustanovi skupaj z mladimi iz Venezuele in Tanzanije. Soparna telovadnica je postala naše nomadsko

prebivališče, a večina je nočni počitek raje »opravljala« po vseh mogočih kottičkih prostornega dvorišča. Škofija v Valencii je za vse mlade, ki so jo preplavili, pripravila zajeten kupček festivalov, predstav in glasbenih dogodkov, mesto pa je tudi odprlo mnoga muzejska vrata in kulturne hrame, kamor smo se zatekali predvsem zaradi prijetno ohlajenih prostorov. Tudi tu smo kaj hitro našli pot do mestne plaže.

Kot skupina 50 različnih Slovencev s salezijanskega busa smo se dobro povezali, kar se je odražalo tudi na glavnem trgu v Valencii, saj smo bili najglasnejši in najopaznejši s svojo animacijo. V nepozabnem spominu iz Valencie ostajajo večerna adoracija na glavnem trgu, ki se je je udeležilo več kot 8.000 mladih in v meditaciji je utihnilo vse staro mestno jedro; nedeljska mednarodna sveta maša in pogostitev s tradicionalno špansko jedjo paella za vse mlade v mestnem parku ter večerni rožni venec na mestni plaži.

Po tednu dni smo se premaknili v srce svetovnega dneva mladih v Madrid. Nekako smo se navadili na vročino +40 in se tri dni zapored le streljaj stran od salezijanskega centra z vsemi 900 Slovenci srečevali na katehazah in pri sv. maši, kjer nas je s svojo

besedo in zgledom utrjeval v veri svetopisemski škof Jurij Bizjak. Na dan, ko so slovenski mediji napihili »grozovite« demonstracije, pa smo skupaj z 10.000 mladimi praznovali dan salezijanskega mladinskega gibanja na prostornem salezijanskem dvorišču. Tudi tukaj ni manjkalo sklepanj novih prijateljstev, dan pa smo zaključili v polurni tihi adoraciji pred Najsvetejšim in z nagovorom salezijanskega vrhovnega predstojnika Pascuala Chaveza ter vrhovne predstojnice hčera Marije Pomočnice, s. Yvonne Reungoat.

Utrjeni smo dočakali tudi vrhunec svetovnega dneva mladih, ko je v Madrid prispel papež Benedikt XVI. Po pozdravnem večeru v središču Madrida je naslednji dan sledil križev pot, še dan kasneje pa smo se odpravili na letališče Cuarto Vientos, kjer nas je več kot milijon dočakalo vigilijo. Neurje je ohladilo razgreto ozračje, a nam ni prišlo do živega, zato smo skupaj s papežem nadaljevali molitveno bedenje in tam tudi prespali. Zadnji dan našega bivanja v Španiji smo zaključili s papeževo sv. mašo na letališču, kjer nas je Petrov naslednik še enkrat utrdil v veri in nas povabil v graditev cerkvenega občestva.

Sledila je le še nočna vožnja do Lurda, kjer smo se Mariji zahvalili za ču-

dovite dneve v Španiji, nato pa nazaj na avtobus in hop proti Sloveniji.

Marko in David

Luka – Hrvaška, SDM

Ko na istem mestu dva milijona ljudi slavi sveto mašo skupaj s papežem, si tako lahko predstavljaš nebeško kraljestvo. Bolj od vsega si želim, da si mladi zapomnite, kaj nam je mladim v Madridu papež dejal ter to tudi živite.

Ruben – Španija

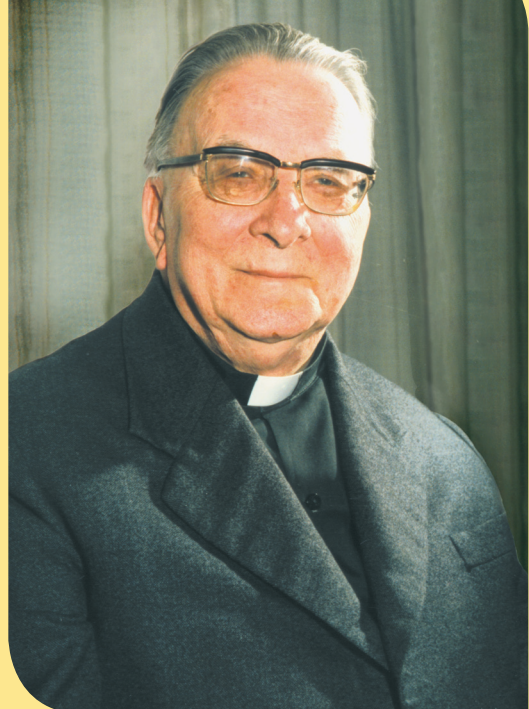
Najboljša izkušnja s SDM je, da je Cerkev mlada in da mladi so prisotni, polni veselja, upanja, moči in sanj. Kot je v svojem času Jezus iz Nazareta živel in širil vse to okoli, smo zdaj mi tisti, ki gradimo na trdni skali Jezusa Kristusa.

Blažka

Zame sta bila dva najbolj močna trenutka. Prvi, ko smo imeli festival salezijanskega mladinskega gibanja in smo nekateri peli v pevskem zboru. Nikoli ne bom pozabila pogleda na večtisočglavo množico pod mano, ki je z lučkami v rokah molila. Drugi trenutek pa je bil križev pot. Preživela sem ga sredi ceste, okoli mene množica ljudi, popolna tišina. To moraš doživeti, težko se opisuje z besedami. □

MAJČEN

© arhiv ASD

Končno za misijonskim klicem

Časi so dozorevali in prišel je trenutek, da je Andrej Majcen lahko uresničil svoje dolgoletne želje, da pojde za misijonskim klicem. Šel je skozi dolgo pripravo, ki ga je usposobila za delo v misijonih. Tega se takrat sicer ni zavedal, kmalu pa je spoznal, da ga je Bog modro vodil in pripravljaj na zahtevno poslanstvo.

Pripravil Tone Ciglar

PO NOVI MAŠI V JULIJU 1933 SEM BIL imenovan za voditelja strokovnih šol in za šolskega svetnika. Tisti, ki so rojeni v (kitajskem) znamenju Zmaja – in jaz sem bil rojen v Zmajevelem letu 1904 – pravi kitajski horoskop, da so trmasto vztrajni. Tak sem bil tudi jaz tista leta. Gnal sem se, da bi napravil vzorne delavnice, da bi fantje, ki končajo šolanje, prišli do dobrega kruha. Nekateri fantje so mi to zamerili, drugi pa še danes ne morejo pozabiti tistih let.

Inšpektor Walland me je imenoval za voditelja delavnic in glavnega odgovornega pred vlado za delavnice. Ni bila to čast, ampak velika sitnost, ki me je doletela. Načelo je bilo, da naj se delavnice vzdržujejo same. Vendar šole ne bi smele svojih izdelkov prodajati: čevlji, obleke in pohištvo naj bi bilo samo za izložbe. Mi smo jih pro-

dajali. Poklicali so me na županijski urad. Tožili so me kaznivega dejanja in me kaznovali. Pritožil sem se in bil oproščen. Tako se je zgodilo kar štirikrat: kaznovan, pa oproščen. In prodajali smo naprej s tihim pristankom višjih gospodov na občini, ki so hoteli dobro delavskim dijakom.

Kritiki pa so ostajali glasni tudi v zavodu. Bilo je veliko govoričenja. Glavno je bilo, da drugi zaslužijo več, delavnice pa da ustvarjajo izgubo. Z inšpektorjem Wallandom sva preverjala in se odločila za sodobno delovodstvo in knjigovodstvo. Po nekaj mesecih smo le dokazali, da sicer ne ustvarjamo velikega dobička, da pa izgube tudi ne.

Ukinitiv obrtnih šol na Rakovniku

Tako je prišlo leto 1935. Obrtne šole, ki so lepo uspevale, so bile trn

v peti liberalcev in framasonov. V Beogradu so spomladi 1935 v poslanski zbornici izglasovali zakon, da so dovoljene samo državne obrtne šole, druge naj se ukinejo. To žalostno novico sem povedal Wallandu in Volčiču, drugim je nisimo povedali, da ne bi povzročili vznemirjanja. Bil sem v Zagrebu, pri ministru, ki pa je ugotovil, da ni mogoč nikakršen odlog zakona. Potem so bile šole na Rakovniku ukinjene, leta 1936 pa prenesene na Selo (Moste) v Banovinsko deško vzgajališče, ki smo ga vodili salezijanci; ravnatelj pa je bil Volčič. V zadnjih letih sem izvežbal dobrega Pučka za delo v strokovnih šolah. Sedaj sem začutil, da je prišla ura, da se izpolnijo moje dolgoletne sanje o misijonih. Tako sem postal »prost« in sem lahko uresničil svoj dolgoletni sen, da bi šel v misijone.

BOŽJI SLUŽABNIK

Za misijonskim klicem

Vsa ta leta, ko sem komaj imel čas še dihati, je bil en sam noviciat, priprava na čas, ki je prihajal: na misijone. Če bi se še več stvari naučil, več bi lahko potem s pridom uporabil. Čemu pa bi hitel, če potem ne bi imel kaj dajati?

Vzporedno z vsemi dejavnostmi, ki sem jih omenil, se je od noviciata naprej v meni krepila tudi misijonska misel, saj je to bil z dovoljenjem magistra eden od mojih sklepov pri prvih zaobljubah. Kot sem že omenil, je v meni to misel podžigal Anton Luskar, bivši misijonar. Potem sem prosil za misijone ravnatelja Volčiča, inšpektorja Plivačka, končno še inšpektorja Wallanda. Vsi so mi rekli: Počakaj! Med tem pa me je Bog hotel še nekako pripraviti na misijone: po kardinalu Janezu Cagliery; po listu Katoliški misijoni z lazaristom Lenčkom; največja misijonska spodbuda pa je prišla po mučeniški smrti škofa Alojzija Versiglia in duhovnika Kalista Caravaria, ki sta 25. februarja 1930 na Kitajskem padla kot prva salezijanska mučenca; posebno zaslugo ima tudi dr. Erlich, škofijski misijonski animator za univerzitetno mladino, ki me je povabil v Rogaško Slatino na veliki študijski dan, ki mi je znanstveno odprl velike in lepe poljane, ki so pripravljene na žetev; predvsem tudi pisma misijonarjev Keréca in Gedérja, leta 1932–1933 Keréc tudi osebno, ko je bil na obisku v domovini ... Tudi jaz sem bil v bogoslovju misijonski animator med bogoslovci in sem moral marsikaj pripraviti, kot so akademije, poročila ...

Kocka je padla

24. maja 1935 sem po inšpektorju Wallandu napisal vrhovnemu predstojniku prošnjo za misijone. Inšpektor Walland me je julija 1935 poslal v dom na Dobrči za voditelja bogoslovcev. Pa dobim pismo od Vodeta: »Pridi takoj in se pripravi za misijone na Japonskem ...« Torej Japonska in ne Kitajska. Walland me je v pomoč obljubil Kerécu na Kitajsko. Ko pridem k Wallandu, odločno reče: »Kerécu sem te obljubil, h Kerécu pojdeš!« Potem je šlo vse z veliko naglico. 15. avgusta sem prejel v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku misijonski križ skupaj z Jožkom Kramarjem, sobratom pomočnikom, in Alojzijem Oravcem. Klečal sem pred Marijo in prosil blagoslova za novo življenjsko pot.

Salezijanski vestnik je ob tem zapisal: *Na Marijin praznik veliki šmaren smo obhajali slovo enega najbolj delavnih sobratov na Rakovniku. Naš Andrej Majcen je odhajal v misijone na Kitajsko. Nikomur nikdar ni pravil o svojih namenih.*

Naše šole je dvignil na visoko stopnjo in zdaj, ko je neprijazna usoda jih zartla, je on največ trpel, saj je bilo na mah uničeno vse njegovo dolgoletno delo, kakor kadar toča pobije dozorevajoče polje.

Skrivna želja, ki jo je dolgo gojil, da bi šel v misijone delovat med pogane in jih navračat h Kristusu, se mu je zdaj izpolnila. Porabil je to priliko in nenadoma odšel ter bo pomagal našemu znamenitemu misijonarju Kerécu v Južni Kitajski v Junanfuju. Bog ga spremljaj na njegovih potih in blagoslovi njegovo žrtev (SV 1935, str. 96).

ZMERNOST IN ZATAJEVANJE

Zvestoba v malih in nenehnih zatajevanjih, v odločanju za to, kar je manj vredno: ne, kar je užitek za oči; ne, kar služi ugodju telesa; ne, kar je simpatično; ne, kar laska tvoji časti. Izberi si torej, kar je: težje, zoprno, naporno, grenko, manj vredno, čemur se je treba odreči, kar je vsakdanje, kar sodi na zadnje mesto, kar je boleče. To je: kar zavre željo po ugodju, po časti, po poželenju ...

(Osebna duhovnost I, str. 53–54)

MOLITEV

da bi Bog poveličal
Božjega služabnika Andreja Majcna

Neskončno sveti Bog.
Tvoj zvesti služabnik Andrej Majcen,
misijonar na Kitajskem in v Vietnamu,
goreč salezijanec in duhovnik,
je z velikim žarom vsem
oznanjal evangelij,
še posebej ubogi
in zanemarjeni mladini.

Na goro svetosti se je vzpenjal
z velikodušno dobroto
in ljubeznivostjo
ter s posredovanjem
tvojega usmiljenja
v zakramentu svete spovedi.

Prosimo te,
poveličaj ga pred nami na čast oltarja.
Pomagaj nam,
da ga bomo vneto posnemali
in tebe iskreno častili.

Po njegovi priprošnji
nas usliši v naših potrebah.
(Lahko vstavimo namen.)
Naj bo tudi naše življenje
ena sama hvalnica tebi,
ki si slavljén zdaj in vekomaj. Amen.

Z Bogom začni vsako delo

Kakor je za družino izreden dogodek začetek gradnje nove hiše ali za kraj gradnja nove šole, športnega ali kulturnega doma, tako je za župnijo vesel dogodek začetek gradnje pastoralnega in mladinskega centra, še zlasti cerkve. Toliko bolj je to razveseljivo za salezijansko skupnost in župnijo sv. Janeza Boska v Mariboru, ker se je ta pomenljiv dogodek zgodil po četrto stoletja trajajočih prizadevanjih in naporih.

Tone Lipar

NA DON BOSKOV ROJSTNI DAN, 16. avgusta, je bila v župnijskih prostorih predstavitev projektov odgovornim podjetja Granit, ki bodo vodili gradnjo. Navzočo skupino DANS arhitekti in izvajalce je pozdravil in jim zaželel Božje varstvo ter tvorno sodelovanje g. inšpektor dr. Alojzij Slavko Snoj. Večkrat je bila izrečena misel, da gre za pomenljiv objekt, ki ga je treba graditi z osebnim čutom

in z največjo natančnostjo. Za Boga je vredno le najboljše! Srečanje smo nadaljevali z euharističnim slavljem. Don Bosko se ni znal ustaviti, ko je šlo za Božjo slavo in za dobro ljudi, posebno mladih. Prav za to gre tudi pri postavitvi njegovega centra v Mariboru.

Ob zahodni mariborski obvoznici nasproti trgovskega središča Qlan-

dia je že gradbišče prihodnjega Don Boskovega centra. Da bi za gradnjo tega vzgojno-pastoralnega in bogoslužnega objekta izprosili Božje varstvo in obilen blagoslov, bo v petek, 16. septembra, zvečer sv. maša, ki jo bo vodil vrhovni predstojnik salezijancev Pascual Chavez v navzočnosti krajevnih škofov. Sodelovali bodo pevci iz salezijanskih župnij, program mladinskega petja bo spremljal mladinski ansambel. Hvaležno se bomo spomnili vseh, ki so v teh letih priprav vgradili v ta projekt del samih sebe, žrtvovali svoja sredstva, trpljenje in molitev. Ob tej priložnosti bo poleg blagoslova gradbenih del tudi blagoslov spominske Marijine kapelice, na kateri bosta še podoba sv. Jožefa in sv. Janeza Boska, v varstvo katerih se posebej izročamo. Srečanje bomo nadaljevali z družabnim in glasbenim programom.

Vsak mlad človek,
tudi najbolj zanemarjen,
je dostopen za dobroto. sv. Janez Bosko

DON BOSKOV CENTER MARIBOR

25

DON BOSKO - MARIBOR

16. september 2011 ob 18.00
Blagoslov začetka gradnje Don Boskovega
centra Maribor. Praznovanja se bo udeležil
vrhovni predstojnik salezijancev Pascual
Chavez, vabimo tudi vas!

Župnija sv. Janez Bosko, Dragonijeva 6, 2000 Maribor TRR: 24100-9004380775 s pripisom: gradnja

Glede na sedanje težke gmotne razmere smo se dogovorili za tolikšen obseg del, kolikor nam bodo omogočala finančna sredstva. Zaupajoč v dobre ljudi in v Božjo previdnost računamo, da bo objekt v enem letu zgrajen do strehe.

V avgustu je bila ustanovljena javna *Ustanova Sklad Janeza Boska*, katere prednostni namen je zbiranje sredstev za izgradnjo Don Boskovega centra v Mariboru in pomoč pri razvoju dejavnosti mladinskega centra. Vsak, še tako

majhen dar, je dragocen v Božjih očeh. **Znanci in prijatelji, zdaj ne gre več le za obljube, zdaj se je gradnja zares začela. Bodite naši pomočniki, z nami postanite graditelji, priporočite to salezijansko zadevo v Mariboru v svoji sredi. V času gradnje bomo nedeljsko sv. mašo namenili ne le za farane, ampak za vse dobrotnike edinega don Boskovega svetišča v Sloveniji.** Na spletni strani donbosko.si si boste lahko ogledali, kako potekajo gradbena dela. V Psalmu 113 pa najdemo spodbudo, ki nam je v veliko oporo: Zaupaj v Gospoda, božje ljudstvo, on je tvoj pomočnik in tvoj varuh. Gospod se nas spominja in nas bo blagoslovil. Blagoslovljeni ste od Gospoda, ki je ustvaril nebo in zemljo. □

Dobrepolje-Videm Nova maša Antona Grma

© T. Petelinšek

V župnijski cerkvi sv. Križa na Vidmu je bila v nedeljo 3. julija slovesnost nove maše, ki jo je daroval domačin salezijanec Anton Grm (46).

Na predvečer praznika so novomašnika v domači župniji najprej prisrčno sprejeli animatorji in otroci, ki so se teden dni zbirali na oratoriju. Sledil je sprejem pred župniščem, kjer so ga ob župniku Francu Škulju s pesmijo in pozdravi nagovorili predstavniki župnije, hkrati pa je novomašnik prejel novomašni plašč in kelih.

Pri njegovi prvi maši v domači župniji je ob novomašniku, nekdanjem lajškem misijonarju v Braziliji, somaševalo več duhovnikov, novomašniku in vsem zbranim pa je v pridigi namenil besede ljubljanski pomožni škof Anton Jamnik.

Prostorno in za to priložnost praznično okrašeno dobrepoljsko cerkev so poleg župljanov, novomašnikovih sorodnikov in sobratov napolnili tudi nekateri gostje iz tujine. Med njimi jih je lepo število prišlo iz Carmagnole iz okolice Turina, kjer je novomašnik v času študija v don Boskovem mestu pomagal v župniji in oratoriju.

Župnija Dobrepolje-Videm na ta način radodarno bogati Cerkev še z enim duhovnikom, ki se pridružuje enajsterim od tod, ki danes delujejo v Sloveniji in po svetu.

M. L.

Želimlje Maturitetni uspehi

Meseca maj in junij je na naši gimnaziji zaznamovalo zaključevanje: ocen, uspeha, pouka in obšolskih dejavnosti, šolskega leta. Že v maju so se od vsega navedenega poslovili četrtošolci, v juniju pa so jim sledili še dijaki ostalih treh letnikov.

Naših 59 letošnjih maturantov je v torek, 24. maja, sicer vzelo slovo od svoje šole, a le za kratek čas. Že čez nekaj dni se je namreč nadaljevalo zaključevanje njihovega srednješolskega izobraževanja z maturitetnimi preizkusi. Čisto zares so lahko šoli v slovo pomahali šele v sredo, 13. julija, po razglasitvi maturitetnih rezultatov. Ti so bili tudi letos spodbudni: v spomladanskem roku so vsi naši kandidati uspešno opravili maturo. V povprečju so dosegli 22,02 točk in s tem občutno preseglji slovensko povprečje. Pet med njimi pa se jih je zapisalo tudi med zlate maturante.

Želimlje, matura 2011

© Želimlje

Medtem ko so se četrtošolci potili na maturitetnih izpiti, tudi drugi dijaki niso počivali. Ravno tako so se trudili za lepe ocene in uspeh ter s tem brezskrbne počitnice. Šolsko leto smo slovesno zaključili v četrtek, 23. junija, na praznik sv. Rešnjega telesa, z mašo v župnijski cerkvi sv. Vida, pri kateri je dijake nagovoril predstojnik slovenskih salezijancev dr. Alojzij Slavko Snoj, in prireditvijo v Majcnovi

dvorani. Dijaki so ob tem prejeli tudi pohvale in priznanja za prizadevno delo in dosežke, dan po tem pa so se odpravili počitnicam naproti in kar kmalu smo jim sledili tudi profesorji.

Mojca Leskovec

Bled Praznik zaobljub pri sestrah HMP

To, da Gospod kliče v redovniško življenje med hčerami Marije

ZGODILO SE JE

s. Katja Balazič

Pomočnice (HMP) že vrsto let, ni nič novega. Da pa se mu poklicana odzove, ni tako samoumevno. Zato se HMP še toliko bolj veselimo vsakega 5. avgusta, ko mlado dekle javno iz-

pove svoje prve zaobljube, kot se je to zgodilo tudi letos v župnijski cerkvi sv. Martina na Bledu.

Slovesnost je potekala v duhu gesla novozaobljubljene s. Katje Balazič »Jaz sem vas izvolil, da bi bilo vaše veselje dopolnjeno« (prim. Jn 15,11.16). Skupaj z njo smo se lastne Gospodove izvolitve v njegov vinograd razveselile vse sestre, še posebej pa s. Matilda Knez, ki je obhajala 70-letnico zaobljub. Sicer pa je h globokemu veselju poklican vsak človek, kot nam je v homiliji zatrdil voditelj bogoslužja, vikar salezijanskega inšpektorja na Slovenskem, g. Jože Pozdrec. Izpostavil je sv. Janeza Boska, ki je v vsakršnih okoliščinah ohranil vedrino duha in črpal moč v Kristusu. Posvečene osebe

smo še posebej poklicane, da širimo to veselo oznanilo med ljudmi, HMP v prvi vrsti med mladimi. Slednje je v svoji zahvali za izzivalnim vprašanjem nagovorila s. Katja: »Dragi mladi, ne bojte se Kristusa! On vam ne vzame ničesar, dá pa vam vse! Tako so moje tri besede, ki bi vam jih rada rekla: Kdo bo naslednji?« Svoje pa je dodala še s. Matilda: »Bog je vedno zvest in v njem sem zajemala moč vse svoje življenje.«

Po sv. maši in voščilih se je družjenje nadaljevalo v prostorih Marijinega doma duhovnih vaj pri HMP na Bledu, med tem pa ni manjkalo petja, zahval Bogu in Mariji Pomočnici ter veselja, ki ga je s svojo navzočnostjo dopolnjeval sam Gospod Jezus.

s. Barbara Poredoš

Praznovanje jubilejev salezijancev

1. Št. Jurij pri Grosupljem, biserna maša Rudija Borštnika, nekdanjega inšpektorja, misijonarja v Skadru, Albanija
2. Podzemelj, 26. junij, srebrna maša Vinka Štrucija, župnika v Sevnici ter soupravitelja župnij Zabukovje in Razbor
3. Zalošče, 7. avgust, srebrna maša Hermana Gregoriča, direktorja Založbe Salve

© J. Senk

4. Brežice, 7. avgust, srebrna maša Metoda Ogorevca, voditelja SMC Rakovnik

5. Šentrupert nad Laškim, srebrna maša Franca Brečka, župnika na Rakovniku

Pot k sv. Jakobu kompostelskemu

Po verjetno najbolj poznani in oblegani »francoski« različici Jakobove poti (Camino frances) jo je letos v začetku avgusta skupina salezijancev mahnila na kolesih.

Na španskih poteh Camina smo dohitevali in prehitevali mnoge peš-romarje, ki na Camino pridejo z vseh mogočih koncev sveta. Znatno del tudi s Kranjskega. Zlasti se pohodnih romarjev nabere nekaj kilometrov pred ciljem. Ko vidiš neupehan korak, pa lahkotne nahrbtnike, veš, da se podviga niso lotili nekaj sto kilometrov nazaj. Res je, tudi ekipa salezijancev ni začela »na začetku« francoske trase. Saj, kje pa se Camino pravzaprav začne? Ali je to točka na zemljevidu, ali je še kje globlje?

Ko smo v Leonu pred starodavno katedralo v dobro podloženih hlačah »Don Bosko Team Slovenija« sedli na aluminijaste konjičke na dvonožni pogon, smo vedeli, da je sv. Jakob še dobrih 300 km daleč. Prijetna vročina prvega dne je obetala pravo poletno popotovanje, ki pa se je kaj kmalu spremenilo v mestoma bolj megleni jeseni podobno. Na tlakovanem trgu smo uzrli rumeno puščico, ki nas je nato čez štiri dni varno pripeljala, kamor smo se bili namenili. Sprva rahlo razgibana pokrajina ni dala slutiti, da

© M. Franc

Camino na kolesih

bo treba brcati tudi visoko, npr. na Cruz de Ferro, ki je postavljen na »jurja in pol«. So pa zato dolgi in ovinkasti spusti pljuča polnili s svežim zrakom in kolenom dajali blagohoten počitek pred novimi spopadi z ne visokimi, a tu in tam kar nadležnimi vzpetinami.

Napere koles so vztrajno dajale signal merilnikom. Za povprečno slabih 100 km na dan so imele dela; zdaj prašne, zdaj orošene od dežja, zdaj s čela kolesarskih junakov. Omagalo jih ni veliko – junakov, namreč; le tu in tam je kdo s prikrito radostjo presedlal za krmilo avtomobila, da je tovarišem storil dobro delo in jim dostavil najnujnejše za preživetje.

Romarski pozdrav s poti, »Buen Camino«, se je docela uresničil. Dobro

smo pripotovali k svetemu Jakobu. Mogočna katedrala, ki smo jo morali z naše strani prihoda kar nekoliko poiskati, je našemu romarskemu »potnemu listu« dala neizbrisen pečat. Utrujeni smo se posedli na tistih nekaj prostih mest in pred podobo Jakoba Starejšega pomolili, vsak, kakor se je bil v srcu namenil. Po »maši narodov« na dan svetega zavetnika župnikov je oktet krepkih mož pogнал znamenito kompostelsko kadilnico, kar, pravijo, da ni tako pogost pojav. Smo pač imeli srečo: v tem in v vsem drugem.

Romanje k sv. Jakobu smo tu sklenili. Čaka nas še en del: k Fisterra – na konec sveta. Saj zato pa smo šli sem: da bi nekoč srečno prišli tja. M. L.

Ciril Zajec SDB (1927–2011) salezijanec duhovnik

22. julija 2011 je v Beogradu umrl Ciril Zajec, salezijanec duhovnik. Kot predzadnji, dvanajsti otrok, se je rodil 5. 9. 1927 v Velikem Gabru očetu Alojziju in materi Tereziji, r. Kastelic. Po petem razredu je septembra 1941 prišel na Rakovnik za nadaljevanje šolanja.

Revolucija na Dolenjskem je postajala vedno bolj kruta. Starejši bratje so kot domobranci varovali domove, Ciril pa se je zaradi pomoči na kmetiji proti koncu vojne moral vrniti domov. Pretresljivo opisuje, kako sta se prvo nedeljo v maju leta 1945 z mlajšim bratom Karlom z nahrbtnikom in materinim blagoslovom pridružila beguncem in odšla na Koroško. A trnove poti na Kalvarijo ni bilo konca. Ciril je bil vrnjen z domobranci. Njegove postaje križevega pota, poniževanja in trpljenja so bile: Kranj, Škofovi zavodi v Šentvidu – v isti sobi z Janezom Jenkom SDB, Francem Sušnikom SDB, prof. Antonom Strletom, duhovnikom Karlom Erjavcem ... Predstavniki nove oblasti ga neskončno zaslišujejo, dokler ga nekega dne neznan partizan ne potegne iz vrste fantov, poslanih v smrt, in ga do smrti izdelanega vrne med jetnike. Tako dočaka amnestijo in je končno izpuščen. Njegova prva pot je s tramvajem na Rakovnik. »Ko sem se avgusta 1945 vrnil domov iz zapora v Škofovih zavodih, iz katerega sem prišel po posebni Božji previdnosti, bi najbrž moral po poti od Ljubljane do doma izginiti, pomeni biti likvidiran. Vlak je pripeljal samo do Grosupljeva. Naprej je bilo treba iti peš. Mnogi se s tega drugega dela poti niso nikoli vrnili domov ... Ko sem prišel domov, so pred hišo sedeli oče. Ko so me zagledali, so bile njihove prve besede: Si prišel? Drugih pa ne bo! Samo Milan se je rešil. Po licu so jim

naročniki Sal. vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duh. poklice

Borštnik Jožef, Št. Jurij
Briški Miloš, Šenčur, duhovnik
Ciglencečki Marija, Šmarje pri Jelšah
Gnidica Ivan, sal. duhovnik
Golobič Jožefa, Semič
Grebenc Marija, Sodražica
Kavčnik Frančiška, Šenčur, mati sal. duhovnika
Lipovšek Pavla, Šentrupert nad Laškim
Lopert Justina, Lendava

Mihelčič Janez, Sv. Helena Dolsko
Pelicon Frančiška, Dobrna
Ravnavnik Ciril, Nova Cerkev
Repič Marija, Ajdovščina
Selšek Marija, Šentrupert nad Laškim
Senica Minka, Vrenska Gorca
Setnikar Marija, Sava pri Litiji
Sovinc Katarina, Škofja Loka
Zajec Ciril, sal. duhovnik
Žerjav Karel, Dobrna
Žerovnik Franc, Šenčur

tekle debele solze. Oče so jokali. Trpljenje je napolnilo mero do vrha. Nekaj časa sem nemo stal. Zdelo se mi je, da se mi zemlja pogreza pod nogami. Proti naši navadi sem solznih oči poljubil očetovo roko.« Pet bratov je končalo svoja mlada življenja v kočevskih brezni. Brat Milan se je rešil iz jame in je očividec takratnih grozot.

Leta 1946 je Ciril vstopil v noviciat salezijanske družbe, v Škrljevem, kjer je leto dni pozneje napravil prve redovne zabljuje. Nato je privatno dopolnil gimnazijski študij. A begunstva še ni bilo konec. Da bi ga predstojniki zavarovali pred roko OZNE, so ga poslali na študij bogoslovja najprej na Reko (1949) in nato na teološko fakulteto v Zagreb.

Duhovniško posvečenje je prejel v ljubljanski stolnici 29. junija 1953 (A. Vovk). Kljub nepredstavljamim težavam s strani krajevne oblasti je na svoj god, 5. julija istega leta, v domačem kraju pel novo mašo.

Leto dni po novi maši je odšel k vojakom. Mlademu duhovniku so nastavljali razne pasti, ki se jim je srčno izogibal. Prvo službeno duhovniško mesto je imel kot kaplan na Trsteniku in v Goričah pri Kranju (1956/57). In že je moral za pol leta za župniškega upravitelja v Boštanj, ker so zaprli župnika Karla Gelda. Potem je bil kaplan v Ljubljani na Kodeljevem (1957/59) in v Mostah (1959/60). Kaplanovanje je nadaljeval v Nišu in Beogradu, najprej v katedrali Kristusa Kralja (1960/64). Nato je tu bil stolni župnik (1964/71). Leta 1970 ga je tedanji inšpektor Štefan Žerdin imenoval za inšpektorialnega delegata za diasporo. Predstojniki so ga nato povabili v Slovenijo za župnika na Rakovnik, kjer je z arhitektom dr. Jožetom Kušarjem prenavljal cerkev Marije Pomočnice (1971/73). Leta 1972 mu je na Rakovniku po več desetletjih uspelo obnoviti procesijo s kipom Marije Pomočnice, ne brez velikih težav. »Po treh letih sem zaprosil predstojnike, pripoveduje, da grem v Črno goro v Nikšić (1973/77), kjer smo sezidali cerkev mojemu patronu sv. Cirilu in Metodu. Od tam sem šel za devet let v Titograd, v današnja Podgorico

(1977/86)«. Potem je prišel za župnika in ravnatelja na Ig (1986/89) in je nato znova izrazil pripravljenost, da se vrne v Beograd. Tu je kot stolni župnik že leta 1965 začel ustanavljati župnijo sv. Jožefa Delavca na Karaburmi (1968). Ko so je vrnil v diasporo, je na Karaburmi postal župnik (1989) in ostal vse do smrti. Večji del svojega 84-letnega življenja, 64-letnega redovništva in 58-letnega duhovništva je rajni Ciril posvetil katoliški diaspori v Črni gori in Srbiji: skoraj petdeset let!

Med dvaindvajsetletnim župnikovanjem na Karaburmi je bil sobrat Ciril 12 let tudi predstojnik salezijanske skupnosti Mužlja (1994/2006) in obenem cenjen spovednik sobratov.

Iskreno je gojil veselo, pa vendar asketsko salezijansko duhovnost. Njegovo veselje je bilo nalezljivo in je mnogim prinašalo novo upanje. Po nauku in zgledu svetega ustanovitelja Janeza Boska si je trajno prizadeval za trikratni SSS: sanitas, sapientia, sanctitas: za zdravje, modrost in svetost. Za premočrtno in veselo življenje, docela posvečeno Bogu in bližnjemu!

A hkrati je živel spokorno in zahtevno življenje! Skrbel je za duhovniško dostojanstvo: z duhovnostjo, molitvijo in zakramentalnim življenjem – v skrbi zase in za druge, sobrate in vernike. Izpričeval je veselje do duhovniške obleke in zunanjih znamenj posvečenosti Bogu.

Inšpektor dr. A. Slavko Snój je ob pogrebu na ljubljanskih Žalah dejal: »Iskrena ti hvala za res pričevalno in za nas v marsičem izzivalno življenje. Jezus Dobri pastir, tvojih pet bratov mučencev in zbor sobratov in vernikov naj te privede pod plašč Marije Pomočnice. Kdo bo stopil na tvoje mesto? Trajno se spominjaj nas, v tej solzni dolini! Molimo zate in s teboj: Pozdravljena Kraljica, naša pomočnica, pokaži nam po tem izgnanstvu Jezusa, da se nekoč vsi snidemo in nebesih, kjer smo resnično doma, v blaženi večnosti, v naročju nebeškega Očeta.«

po daljšem zapisu A. S. Snója
objavljeno na: www.donbosko.si/zajec-ciril
M. L.

Mojster, ki oblači cerkvene dostojanstvenike

Portret salezijanca Rudija Kolbla

Davno je že tega, kar je na Rakovniku zamrl jasni in prodorni glas krojaškega mojstra Janka Božiča, a »njegovi« stroji še vedno marljivo brnijo in izpod njih prihajajo dolga in elegantna oblačila za vse vrste cerkvenih dostojanstvenikov.

Piše: Mirko Rakovnik

Rudi Kolbl

Danes se nad drdrajočimi krojaškimi stroji potrpežljivo sklanja sobrat Rudi Kolbl, eden redkih, ki še znajo krojiti in šivati zahtevno konfekcijo za duhovnike in cerkvene dostojanstvenike. Nekdaj je bilo potrebno krojiti tudi hlače, obleke, suknje in plašče. Danes za vse to skrbijo marljivi Kitajci, a za talarje, za te pa še vedno mora skrbeti sobrat Rudi.

Pogosto srečaš na Rakovniku znanega duhovnika, prelata, prošta ali celo škofa. Pa ne zato, ker bi ta prišel nakupovat v založbo Salve ali bi se bil prišel priporočat Mariji Pomočnici. Najdemo ga, nikjer drugje, kot v krojaški delavnici sobrata Rudija. Tam skrbno merita v dolžino in širino in natančno določita, kje naj bi bil široki dostojanstveni pas. Seveda se pogovorita, kakšno naj bi bilo bla-

go in če ga bo treba obšiti z rdečimi okraski. Vse to so nadvse pomembni podatki, ki jih sobrat Rudi ne sme spregledati. Da pa mora talar imeti natančno toliko gumbov, kolikor je imel naš Gospod Jezus zemeljskih let, to ve Rudi že od nekdaj!

Takoj, ko se ugledna stranka poslovi, se sobrat Rudi z vso natančnostjo posveti naročilu. Čez krojilno mizo pade dragoceno črno blago in s pomočjo preizkušenih šablon in krojaške krede se iz črne bale začno delati natančno zarisani izrezi. Te je potem potrebno nadvse skrbno spojiti, pri čemer (ker stvar še vedno ni dokončna) v veliki meri pomagajo bucike, šivanka in bela nit. Temu sledi ogled in prva »proba«. Če je vse prav in se dolgo oblačilo kot ulito prilaga telesu, zabrnijo šivalni stroji in talar začne dobivati svojo dokončno obliko.

Da, da! Ukrojiti in sešiti talar ni mačji kašelj, zato je sobrat Rudi zaslovel že daleč naokoli. Ni ga škofa v Sloveniji, pa verjetno tudi ne duhovnika, ki mu on ne bi sešil vsaj enega talarja. Zato naš krojač izredno dobro pozna vse škofe in duhovnike, saj so mnogi pri njem že stare stranke. In kakšno veselje mora biti za sobrata Rudija, če pride duhovnik, ki mu je leta in leta skrbno šival duhovniške talarje in naenkrat naroči škofovskega, kakor se je to zgodilo z monsinjorjem Stankom Lipovškom.

geslo križanke

Geslo tokratne križanke pošljite do 15. avgusta 2011

1. nagrada: 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej.
2. nagrada: knjiga Andreja Raviera: Učenjaki in svetniki Frančišek Saleški.
3. nagrada: knjiga Terezija Bosca: Za vas živim (živiljenjepis sv. Janeza Boska).
4. nagrada: knjiga Toneta Ciglarja: Pavel Bernik, Misijonar z Indijsko dušo.
5. nagrada: rakovniška knjižica Janeza Vodičarja: O tem se veliko govori.

Rešitev križanke SV 4/2011

SLAVKO PAJK (duhovnik salezijanec – Don Boskov center Celje).

	DESTJALA MEDIJA	ŠKOF DOKONČAN PRILAGA	NIČ SPOVEDNI KRIŽANJE	ŠKOF JANEZ BOSKA	ŠKOF STROJNA	JANEZ LAJČO	PREŠI PREŠI	ŠKOF SPOVEDI ODRAZ	ŠKOF SPOVEDI ODRAZ
	P	F		J	U	N	A	K	
	S	A	F	A	L	A	D	A	
	A	R	A	V	K	T	I	M	
	S	L	A	V	K	O	D	E	
	P	I	T	O	N	B	A	A	R
	P	L	A	M	E	N	V	R	E
	B	A	J	E	R	N	A	I	R
	O	K	O	V	O	L	O	K	K
	T	Z	N	A	R	T	O	B	O
	R	A	S	P	S	A	L	M	I
	U	N	I	K	A	T	D	E	K
	D	I	V	A	Č	A	S	T	A

Prijetno presenečenje za oba!

Koliko takih prijetnih in zanimivih zgodb skriva Rudijev molčeči značaj, ne bo nikoli nihče zvedel. Potrebno bi se bilo z njim usedi v senco brajde, si natočiti domače »rdečke«, potem pa ga poslušati in poslušati. Meni se je tako godilo, ko smo ob njegovi rojstni hiši v Bučočovcih pri Vučji vasi skupaj z njegovo vrstnico iz otroških let sedeli ob vrču izvrstne domače rdečke (vino iz brajde), gledali nazaj na dobre stare čase in spontano obujali spomine. Veliko tega je vidnega tudi na videu, ki si ga vsekakor oglejte.

VIDEO na:

www.donbosko.si/video

	SESTAVILA MATEJA	UČILNICA (ZASTARELO)	DUHOVNIŠKI POMOČNIK	NASPROTJE VROČINE	SALEZI-JANSKI VESTNIK	ENAKI ČRKI	SLOVENSKI ARHEOLOG FRANC	ATOM KEMIJSKEGA ELEMENTA	ZVITEK TOBAKOVIH LISTOV ZA KAJENJE
	MESTO V NEMČIJI				APEL, POZIV GRŠKI KIPAR				
	INDJANSKO PLEME V SEVERNI AMERIKI								
	MOŠKO IME					STVARNIK SVETA			
	EVRO, EUR					KDOR PROSI ZA MILOŠČINO			
SALEZI-JANSKI VESTNIK	OMOTIČNOST	KMEČKI UPOR KDOR JE V POLITIKI			MOŠKI PEVSKI GLAS VRSTA GRMA				
GLASBENO ODRSKO DELO				NOČNI LOKAL PREVARA, ZVIJAČA			PRAH ALENKA CERKVENI PRAZNIK		
KRATEK IZREK, GESLO, VODILO			ROMARSKI KRAJ NAD REKO DOLOČENI DEL, DELEŽ					ČRESLOVA KISLINA	ARA, DOLGOREPA PAPIGA
VZKLIK NA BIKO-BORBAH			ŽIVLJENJSKA TEKOČINA PTICA UJEDA		VOJAŠKA ENOTA PAPIRNA INDUSTRUJA V CELJU				
TIKOV LES							HIŠNI BOG PRI RIMLJANIH AM. IGRALEC GIBSON		
IVAN TAVČAR		ČASOVNI TERMIN 14. IN 6. ČRKA ABECEDE			ANTIČNO IME LJUBLJANE BRANE KASTELIC				
DIŠAVA ZA RAZNE SLADICE				MOLITVENIK					
POGLAVAR VOLKOV (KNJIGA O DŽUNGLI)				NEPREKINJENA VRSTA					

Nagrajenci prejšnje nagradne križanke

- nagrada:** 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej: Mimi ŽMAVC, Ljubljana.
- nagrada:** knjiga Andreja Raviera: Učenjak in svetnik Frančišek Saleški: Jolanda ZVER, Murska Sobota.
- nagrada:** knjiga Terezija Bosca: Za vas živim (življenjepis sv. Janeza Boska): Vida JERŠIN, Ljubljana.
- nagrada:** knjiga Toneta Ciglarja: Pavel Bernik, Misijonar z indijsko dušo: Karel PAJK, Laško.
- nagrada:** rakovniška knjižica Janeza Vodičarja: O tem se veliko govori: Majda BRLOGAR, Mokronog.

V VERŽEJ NA ODDIH

V Pensionu Mavrica, ki deluje v okviru Salezijanskega zavoda v Veržeju, vam ob stoletnem jubileju ponujamo prijetno preživljenje počitnic v mirnem okolju, kjer je veliko možnosti za sprostitev in rekreacijo. V tišini kapele lahko najdete mir in se notranje obogatite, skupni prostori in igralnica pa nudijo možnost medsebojnega druženja.

Informacije in rezervacije

Penzion Mavrica***
Puščenjakova ulica 1
9241 Veržej

E: penzionmavrica@siol.net
S: www.marianum.si

T: 02 588 90 60 M: 051 370 377

STO LET SALEZIJSKEGA ZAVODA VERŽEJ × 1912 – 2012

marianum[®]
ZAVOD MARIANUM VERŽEJ
Hiša, ki združuje generacije.

PROGRAMI ZA MLADE

30. STIČNA MLADIH: PRAZNUJ Z NAMI!

17. september:

- Poseben program za študente
- Na popoldanski del programa vključeni vsi udeleženci preteklih festivalov
- Pridigar: vrhovni predstojnik salezijancev Pascual Chavez
- Več: www.sticna.net

DUŠA – DUHOVNA ŠOLA ZA ANIMATORJE NA RAKOVNIKU

Srečanja so enkrat mesečno, v letu 2011–2012 bo to redno **tretji torek** v mesecu, z začetkom ob 19.00 in trajajo približno do 21.30, od oktobra naprej do maja (**18. oktober, 15. november, 20. december ...**)

Info in prijave: Marko Košnik, s. Marija Imperl

VEČERI DRG – DUHOVNE RITMIČNE GLASBE

3. november, 1. december, 12. januar ... KDAJ: prvi četrtek (v letu 2011) oz. drugi četrtek (v letu 2012) ob 20.00. KJE: dvorana v gradu RAKOVNIK, Ljubljana. KAJ: predstavitve izvajalcev DRG, pričevanja, molitev, razvijanje scene DRG, druženje

Info: Marko Košnik

RITEM DUHA

Sobota – 22. oktober: Maribor, športna dvorana na Vrbanski: Jubilejni 10. festival.

Več: www.ritemduha.net

ŽELIMLJE MAJCNOV DOM DUHOVNE VAJE ZA OTROKE IN MLADE

Advent 2011

- 11.–13. november: fantje in dekleta (4. do 7. razred)
- 2.–4. december: fantje in dekleta (8. in 9. razred)
- 9.–11. december: fantje (ministranti)
- 16.–18. december: fantje in dekleta (9. razred in srednješolci)

OBHAJANJE 75-LETNICE PRIHODA HMP V SLOVENIJO nedelja, 18. 9. 2011

Lj. – Gornji trg: 8.00: Obisk vrhovnega predstojnika in odprtje spominske sobe s. Alojzije Domajnko

Lj. – Gornji trg: 10.00: Srečanje salezijanske družine

sobota, 15. 10. 2011

Lj. Rakovnik – svetišče Marije Pomočnice: 10.00 – zahvalna sv. maša in spomin na obletnico prihoda prvih HMP v Ljubljano na Rakovnik

BLED – MARIJIN DOM

14. – 16. oktober 2011: Gospodinjski tečaj za študente in mlade v poklicih. Omogočil bo nekaj spretnosti več pri kuhanju, šivanju in drugih gospodinjskih opravilih, skupaj s spodbudami za osebnostno in duhovno rast. Začetek ob 18. uri, zaključek ob 14. uri.

21. – 23. oktober 2011: Duhovne vaje v tišini za študente in mlade v poklicu. Začetek ob 18. uri, zaključek ob 14. uri.

21.–22. oktober 2011: Duhovni vikend za sodelavce Karitas. Začetek ob 17.30 uri, zaključek s sobotnim večernim predavanjem.

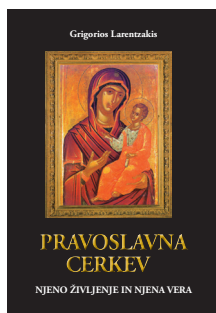
22. oktober 2011: Predavanje za mlade, zakonce in starše. Gost večera bo ljubljanski nadškof dr. Anton Stres. Začetek ob 20. uri.

Info in prijave: Sestre Hčere Marije Pomočnice, Marijin dom Bled, Partizanska c. 6, 4260 Bled; s. Martina Golavšek

DRUGI PROGRAMI

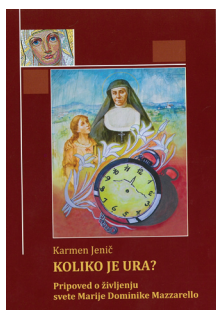
RAKOVNIK – ROMARSKI SHODI
Vsako zadnjo nedeljo v mesecu ob 15.00: **25. september** (Majcnova nedelja); **30. oktober; 27. november** (obletnica prihoda salezijancev na Rakovnik, sodelovanje mešanih mladinskih pevskih zborov): romarska sv. maša, priložnost za spoved, molitve ob vaji za srečno smrt, blagoslov Marije Pomočnice.

Sprotno informacije o dogodkih:
www.donbosko.si (salezijanci) in
www.hmp.si (sestre HMP)

Grigorios Larentzakis
PRAVOSLAVNA CERKEV

Avtor Grigorios Larentzakis prikaže učenje in življenje vzhodne Cerkve. Pojasnjuje dogme in zakramente, poučuje o svetnikih in ikonah, o liturgiji, morali in duhovnosti. Vsakdo, ki bere to knjigo, spoznava pravoslavno Cerkev iz njene notranjosti. Knjiga bogati vse, ki si prizadevajo za raznoterost vere.

Karmen Jenič
KOLIKO JE URA?

Pripoved o življenju svete Marije Dominike Mazzarello soustanoviteljice in prve predstojnice hčera Marije Pomočnice. Pred nami je življenjepis ponižne in tako rekoč "navadne" svetnice, katere najbolj izredna karizma je bila prav v tem, da ni izstopala in da je znala iz čisto navadnih drobcev časa z ljubeznijo sestavljati mozaik življenja.

**PRIPRAVA ZA TISK
ZALOŽBA - VIDEO
TRGOVINA**

Rakovniška 6 - Ljubljana
01 427 73 10 - info@salve.si
www.salve.si
trgovina je odprta vsak delovni
dan 8.00-18.00 - ob sobotah
8.00-13.00 ter ob romarskih shodih

Papirnati zmaj

© morguefile.com

Bruno Ferrero

Nekega jasnega in vetrovnega marčevskega jutra sta deček in njegov dedek spustila v zrak čudovitega papirnatega zmaj.

Zmaj se je z vetrom dvigal vedno višje, dokler ni postal le majhna pika.

Vrvica se je odvijala in sledila zmaj, na drugi strani pa je bila trdno privezana na dečkovo zapestje.

Tam zgoraj, na modrem nebu se je zmaj mirno in varno zibal, tako kot ga je nosil piš vetra. Dva debela klepetava goloba, ki sta leno letela po nebu, sta se približala zmaj in se začela pogovarjati o njegovih barvah.

»Si pa zelo lepo oblečen, prijatelj,« je rekel eden.

»Daj, pridi z nama. Gremo tekmoval, kdo dlje zdrži,« je rekel drugi.

»Ne morem,« je rekel papirnati zmaj.

»Zakaj ne?«

»Privezan sem na svojega malega gospodarja tam spodaj na zemlji.«

Oba goloba sta pogledala navzdol.

»Jaz nikogar ne vidim,« je rekel eden.

»Tudi jaz ga ne vidim,« je odgovoril papirnati zmaj, »vendar sem prepričan, da je tam, kajti od časa do časa čutim, kako potegne za vrvico.«

Bodi srečen, če Bog od časa do časa potegne za tvojo vrvico. Ne vidiš ga, vendar je povezan s teboj. Ne bo te izpustil. Nikoli.

Okvirni program drugega
obiska IX. naslednika
sv. Janeza Boska
Pascuala Chaveza
v Sloveniji

Petek, 16. septembra

18.00 **Maribor**

*šotor na gradbišču Don
Boskovega centra*

- sveta maša
- blagoslov začetka gradbenih del
Don Boskovega centra Maribor

Sobota, 17. septembra

11.30 **Stična**, jubilejni

30. festival mladih

- vrhovni predstojnik z
nagovorom sodeluje pri
delavnici za sodelavce
mladinske pastorale

14.30 sveta maša s homilijo vrhovnega
predstojnika

19.30 **Ljubljana Rakovnik**

svetišče Marije Pomočnice

- slavnostni koncert
Slovenskega okteta
- premiera kratkega igranega
dokumentarnega filma o
salezijanskem delu na
Slovenskem
- večerni govor vrhovnega
predstojnika
- sprejem v čast vrhovnega
predstojnika

Nedelja, 18. septembra

8.00 **Ljubljana Gornji trg**,

obisk HMP

- odprtje spominske sobe
s. Alojzije Domanjko

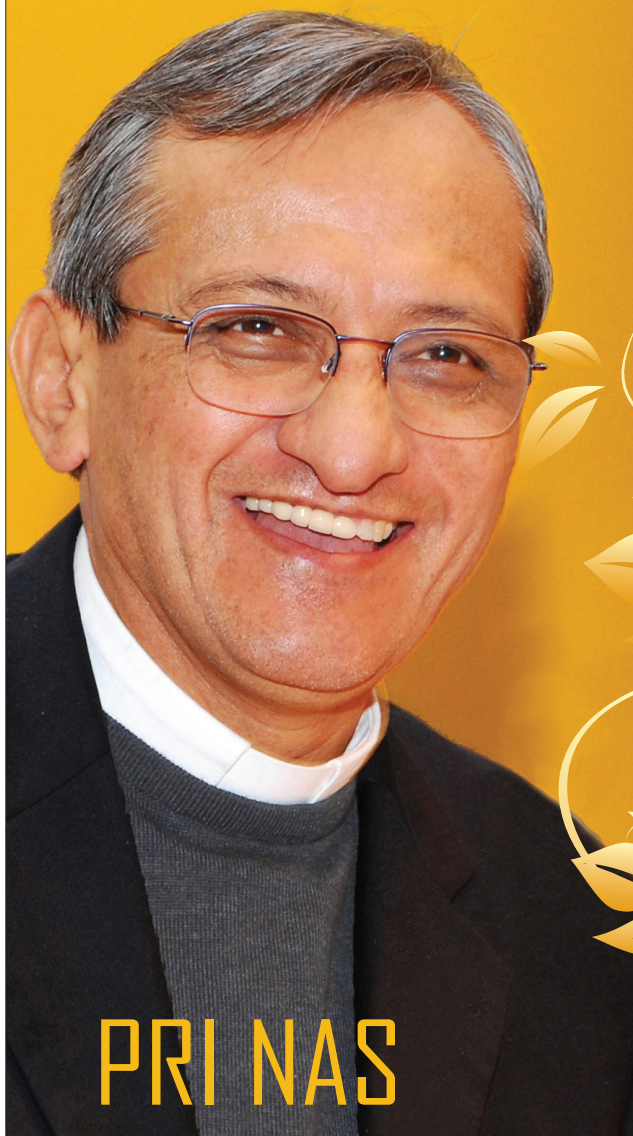
15.00 **Ljubljana Rakovnik**

- maša na nedeljo svetniških
kandidatov ljubljanske
metropolije

18.00 **Želimlje**

- prireditev ob 20-letnici
Gimnazije Želimlje in
Doma Janeza Boska

DON BOSKO NAŠIH DNI

PRI NAS

SLOVENIJA 2011
16.-18. september

Pascual Chavez
IX. don Boskov
naslednik